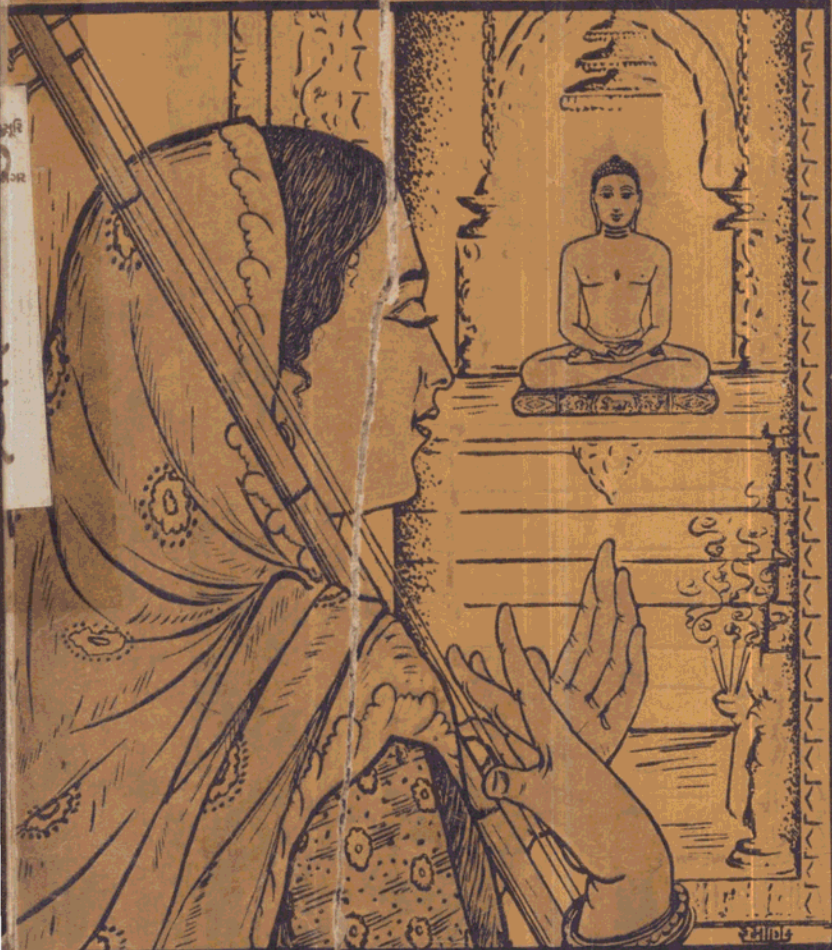

સ્તવન-કીર્તન

✱ શાન્તલાલ શાહ ✱

॥ कोबातीर्थमंडन श्री महावीरस्वामिने नमः ॥

॥ अनंतलब्धिनिधान श्री गौतमस्वामिने नमः ॥

॥ गणधर भगवंत श्री सुधर्मास्वामिने नमः ॥

॥ योगनिष्ठ आचार्य श्रीमद् बुद्धिसागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

॥ चारित्रचूडामणि आचार्य श्रीमद् कैलाससागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

आचार्य श्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर (जैन व प्राच्यविद्या शोधसंस्थान एवं ग्रंथालय)

पुनितप्रेरणा व आशीर्वाद

राष्ट्रसंत श्रुतोद्धारक आचार्यदेव श्रीमत् पद्मसागरसूरीश्वरजी म. सा.

जैन मुद्रित ग्रंथ स्केनिंग प्रकल्प

ग्रंथांक : १३५०

श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-३८२००७ (गुजरात)
(079) 23276252, 23276204
फेक्स : 23276249

Website : www.kobatirth.org

Email : Kendra@kobatirth.org

शहर शाखा

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
शहर शाखा
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
त्रण बंगला, टोलकनगर
हॉटल हेरीटेज की गली में
पालडी, अहमदाबाद - ३८०००७
(079) 26582355

દિવાળીનાં
કાર્ડો
કુંમકુંમ પરિક્રમો
૧૯૫૫
૩૬૨૨૨૦

અજ્ઞાનાન્ધકાર: શુ
પ્રજ્ઞા

ચરવળા
કરામણાં
મંચારીઆં
ધાબળી
કામળી

ચાંદીના
સ્થાપનાજી સાપડી,
સિલ્વચક્રના ગટાજી,
માળા, ચોદ સ્વપ્ના,
ચરવળાના દાંડી

સુખાસિન
અમરભનીવાસદેવ,
દનાગીધુપ, શુદ્ધ કેશર,
સીનાચાંદીના વરેખ,
સુખાસિન તૈલ,
ગુલાબજળ સાપડા,
નિર્ચોના નકશાઓ,
ભસ્મકામના બારેલા,
દરેક જાતના માળા,
વગેરે

શ્રુતજ્ઞાનનભયન

પ્રયુષણ
તથા
સમાદિક ના સુશોભન
કાર્ડો તથા
કુમકુમ
પત્રિકાઓ

ક-10595
25-૨૮૬

ACHARYA SRI KAILASSAGARSURI GYANMANDIR
SRI MAHAVIR JAIN ARADHANA KENDRA
Koba, Gandhinagar-382 009.
Phone : (079) 23276252, 23276204-05

શ્રી જિનાગમ.
પવિત્રમિદ્ર વિચરે

માના અમર મોર
ગ્રંથોનું
શુદ્ધ તેમજ કલામય
છપાઈ શ્રમ
માટે
અમને મળો.

પ્રાપ્તવનાને
સગતીવસ્તુઓ માટે
અમારો
મંપકુ સાધો

સ્થાપના
મેઘરાજ જૈન પુસ્તક ભંડાર
મન. ૧૯૦૫
બુકસેલર્સ એન્ડ પબ્લિશર્સ
ગોડીજનીયાલ-ક્રીકાસ્ટ્રોટ-મુંબઈ, ૨.

સુંદર અને સર્વોત્તમ

સાધન સામગ્રી જેવી કે....

★ સુગંધીદાર અગરબત્તી	★ વાસક્ષેપ
★ દશાંગી ધૂપ	★ કેશર
★ વાળાકૃત્તી	★ કટાસણાં
★ ચરવળા	★ સંઘારીયાં
★ સાપડા	★ સાપડી

સોના ચાંદીના વરખ, પરવાળાં, કેરળા અક્કલખેર
સ્ફટિકની માળાઓ, મોરપીંછી,
ઉપકરણો, પુંજણીઓ
તેમજ—

રેડીયમ અને પ્લાસ્ટીકની

માળાઓ, ઠવણીઓ, સાપડા વગેરે
લગ્નસરા અને દિપોત્સવી કાર્ડો,
સુશોભિત કેલેન્ડરો - વગેરે માટે

મેઘરાજ જૈન પુસ્તક ભંડાર

ગાંધીજી ચાલ, કીકા સ્ટ્રીટ, મુંબઈ-૨.

સ્તવન - કીર્તન

સાથે કથા ગીતો

શ્રાવિકા સુલસા
ગજ સુકુમાળ
ક્ષમા પના
સ્થિતિ ભાવ
ધર્માચીકુમાર
રત્ન નેમિ

શાંતિલાલ શાહ

દાદ રૂપિયા

: પત્ર વ્યવહાર :
 શાંતિલાલ શાહ
 નવ અંબે નિવાસ
 મંજીલાઈ રોડ
 મલાડ - પૂર્વ
 મુંબઈ - ૬૪

: મુદ્રક :
 રામદાસ ઈ. પટેલ
 રજની પ્રિન્ટરી
 ૧૪૯, પ્રિન્સેસ સ્ટ્રીટ
 મુંબઈ-૨

સર્વ હક્ક કર્તાને સ્વાધીન

આ પુસ્તકમાંની કાષ્ઠપણુ કૃતિને
 કાષ્ઠપણુ ઉપયોગ કરતાં પહેલાં
 કર્તાની પરવાનગી જરૂરી છે.

પ્રથમ આવૃત્તિ : સં. ૨૦૨૨

: પ્રકાશક અને વિકેતા :
 શ્રી મેઘરાજ જૈન પુસ્તક ભંડાર
 કુંવરજી હીરજી છેડા
 મણુશી મેઘજી બુકસેલર
 ગોડીજની ચાલ, કીકા સ્ટ્રીટ, મુંબઈ ૨

વૈષ્ણવમાં વિમળતા લાવીને, ધર્મનો ઉડો અભ્યાસ કરી,
 જીવનસંગ્રામ સામે જડૂંમી જીવનમાં મધુરતા પ્રગટાવી
 અને અસંખ્ય નરનારીઓમાં પ્રેરણા પ્રગટાવી -
 ખાસ કરીને કચ્છી સમાજમાં એ વિદ્વંસી નારી
 પૂ. માતૃશ્રી રાણબાઈને

છેલ્લું પ્રકાશન

નેમ-રાણુલ, જૈન કથા ગીતો, સ્તવન માધુરી, લક્ષિત ગીતો, મહાવીર-દર્શન, સ્તવનિકા અને આ છેલ્લું સ્તવન-કીર્તન એમ સંગીતના સાત સ્તરોની જેમ સાત પુસ્તકો, પ્રભુપાથી પ્રસિદ્ધ થઈ શક્યાં.

આ બધી રચનાઓ વીસ-બાવીસ વરસના ગાળામાં થઈ. હવે નવું રચવાની શક્યતા નથી તેથી આને છેલ્લું પ્રકાશન કહ્યું.

સમાજે મને અને મારાં ગીતોને અપૂર્વ આવકાર તથા પ્રોત્સાહન આપ્યાં - તે બદલ આભારી છું.

એક અકસોસ રહી બચ છે. લક્ષિત સંગીતના પ્રસંગો વધવા છતાં સંગીતકારો વધારી શકાયાં નથી. અલબત્ત - તાલીમબદ્ધ કલાકારોની હું વાત કરું છું.

આશા છે કે સમાજનું લક્ષ એ તરફ જશે.

આમાં કથાઓમાં સુલસા, ગજસુકુમાળ ને ક્ષમાપનાની રચના નવી છે. 'જૈન કથાગીતો' ની બીજી આવૃત્તિની હવે શક્યતા નથી તેથી એમાંના ઇલાચીકુમાર તથા રથલિલદ્રને આમાં સમાવ્યા છે. રથલિલદ્રમાં આગળ-પાછળના પ્રસંગો નવેસરથી રચ્યાં છે.

રહનેમિ અને રાણુલનો પ્રસંગ બહુ બહુીતો ન હોવાથી વાર્તારૂપે એને વિસ્તારથી મૂક્યો છે. પાછળનાં ગીતો 'જૈન કથા ગીતો' માંથી છે.

વિશેષતા તરીકે અને ગાનાર તથા વાંચનારને સુગમ થાય તે માટે કથાગીતોની આગળ તથા વચમાં વચમાં સંકલન તથા વિવેચન ગદ્યરૂપે મૂક્યાં છે.

આ સાથે જ 'સ્તવનિકા' પ્રસિદ્ધ થાય છે.

મહાવીર જયંતિ : ૨૦૨૨

શાંતિલાલ શાહ

અનુક્રમ

	પાનું		પાનું
૧ સાધના ...	૫	૧૦ સંકેત ...	૧૭
૨ પાપ ને પ્રાયશ્ચિત .	૭	૧૧ કાળજી કાઢે	૧૯
૩ યાચના ...	૮	૧૨ પાણી-વલોણું	૨૦
૪ રાગમાંથી ત્યાગ ...	૯	૧૩ કામના	૨૧
૫ દંભ ...	૧૧	૧૪ સાચી પ્રીત	૨૨
૬ દીવડો ધરો	૧૨	૧૫ તારણહાર	૨૩
૭ રંગીલી ઝતુ	૧૩	૧૬ સુણબો	૨૪
૮ ઝંખના ...	૧૫	૧૭ દ્રિધા ...	૨૬
૯ પ્રજ્વરણ ...	૧૬	૧૮ શાંતિ કરો	૨૭

કથા ગીતા

સુલસા	૨૮
ગજસુકુમાળ	૪૩
ક્ષમાપના	૪૬
સ્ત્રવિભદ્ર	૫૬
મલાચીકુમાર	૬૭
રહનેમિ	૭૯

સાધના

તારા પ્રેમનો સંદેશો મારા જીવનમાં ઉતારું
 એવી શક્તિ મને તું પ્રભુ આપજે,
 તારા અગણિત ગુણને હું રાત દી' સંભારું
 એવી ભક્તિ મને તું પ્રભુ આપજે.

મૈત્રી હોજી પ્રાણી માત્રથી
 કાષ્ઠની સાથે ન લડવું
 મીઠાં વેણ સરે મુજ મુખથી
 કાષ્ઠને કહેવું ન કડવું
 મોહ-મમતાને મારું અને સમતાને ધારું-એવી.

તારું ધ્યાન ચૂકાયે નહિ
 એવા જ્ઞાનની અભિલાષા
 આવે મને અભિમાન એવા
 માનની નહિ આશા
 તારા ગાનમાં થઈને ગુલતાન હું લલકારું
 એવી શક્તિ મને તું પ્રભુ આપજે.

[૫]

જીવન જને સંવાદી એવી
 સંગીતની હો સાધના
 ગીતે ગીતે પ્રીત વહેતી
 એવી હો આરાધના

તારા રનેલની સરિતાને હું જગમાં પ્રસાડું
 એવી યુક્તિ મને તું પ્રભુ આપજે.

સત્ય - અહિંસા - પ્રેમ - કૃષ્ણા જંખે છે જગશાંતિ
 યુદ્ધથી ત્રાસેલી દુનિયામાં સરખવો નવ - ક્રાંતિ.

[૬]

પાપ અને પ્રાયશ્ચિત

પાપ અને પ્રાયશ્ચિતનો છે કેવો અજબ ચક્રાવો ?
રોજ કડં છું પાપ ને હું રોજ કડં પરતાવો !
પાપ કરતાં પાછું ન જોઉં જાણે અનેરો દહાવો !

પરમેશ્વરનો ડર નાં લાગે ના ડર છે પરભવનો.
જીવતર આપું એળે જાતું ખ્યાલ નથી નરભવનો.
રંગરાગની પાછળ આવે છે વારો રડવાનો !

ધર્મને મેં તો જીવનમાંથી જુદો પાડી દીધો.
ધનપ્રાપ્તિમાં નડે ન એવો સગવડો કરી દીધો !
જીવું એવી રીતે જાણે કદીય ના મરવાનો !

કાદવમાં ખરડીને કાયા પાછો ધોવા એસું
માયામાં ફળકી મારીને પાછો રોવા એસું
ખમ્બર નથી કે એક દિવસ ભવસાગરમાં ફળવાનો.

નાટકિયા જેવું છે હે પ્રભુ, આપું જીવન મારું
પોપટની માફક ઉચ્ચાઈ નામ પ્રભુ હું તારું
જન્મ-મરણનો ફેરો મારો કેમ કરી ટળવાનો ? !

[૭]

યાચના

પ્રભુ પારસનાથનું નામ છે જીવન પાવનકારી
એ તો ચાક્યાનો વિશ્રામ છે જીવન પાવનકારી.

મોટા છે એનો મહિમા જગમાં
બાપે શાંતિ તનમાં મનમાં
એ તો હારેલાની હામ છે જીવન પાવનકારી.

એના રૂપર્શ મહી છે જાદુ
લોહું પણ પારસ થઇ જાતું
થઇ જાયે પ્રરણુ કામ રે જીવન પાવનકારી.

સોનું-રૂપું-હીરા ન માંગું
તારા પ્રેમની ભિક્ષા માંગું
તારે ચરણે મુક્તિ-ધામ છે જીવન પાવનકારી.

[૮]

રાગમાંથી ત્યાગ

રાગના પંથને છોડીને નેમજી
 ત્યાગના પંથે સીધાવ્યા
 વરણગી કાદમાઠ અળગાં કરીને
 વીતરાગી વેશને સજ્જ્યા.

પશુના પોકારે
 સુણી આત્મનાદે, દેયામાં દર્દ ઉભરાયું
 નિરખીને હિંસા
 પ્રગટી અહિંસા, જીવનનું વહેણ બદલાયું
 મોતને આરે ઉભેલાં પ્રાણીઓને
 કરુણા શાવી ઉગાર્યા.

સઘળાં જીવોને
 જીવ્યું ગમે છે, ક્યારે ન કાઢ મરવાને
 સુખેથી જીવજો
 જીવવા દેજો, જીવન સફળ કરવાને
 વેર ને ઝેરની વાતો વિસારી,
 પ્રેમના પાંદો પઢાવ્યા.

સાચી રે પ્રીતનું
સુણાવ્યું ગીતકું,

રાજુલને સંકેત કીધો

મુક્તિના રાહમાં
લીધી છે સાથમાં,

હૃદાયે અનેરો લીધો;

આદર્શ દંપતિ નેમ-રાજુલના

પ્રેમનાં ગીતો ગવાયો.

ચંડકાશિના ઝેર ઉતાર્યો, ઉગારી ચંદનખાલા
ગૌતમને પાણુ ગર્વ ઉતાર્યો વેણુ કહી મરમાળા!

દંભ

અમે કરીએ એવાં કામ
લાજ આવે રે લેતાં તારું નામ !

અમૃત દીધું
પાણુ નહિ પીધું,
ઝેરના ભરીએ અમ !

ભાવ વિનાની કરીએ ભક્તિ
જૂપાવીએ તન મનની શક્તિ
કાય - કલેશમાં, રાગદ્રેશમાં વીતે આયુ તમામ !

સંત - સમાગમથી દૂર રહીએ
આગમવાણી કદી ના સુણીએ
મનને ઘોડે, તન આ દોડે એને નથી લગામ !

ધનને ખાતર ધર્મ વેચીએ
કૃતિલ કર્મથી કીર્તિ લહીએ
તનના ઉગળાં, મનના મેલાં ખોટો રોળ દમામ !!

દીવડો ધરો

દીવડો ધરો રે પ્રભુ, દીવડો ધરો
તનનાં મનનાં તિમિર હરો.

માયાનગરના રંગરાગમાં કાયા આ રંગાણી
ભવસાગરમાં ભમતાં ભમતાં પીધાં ખારા પાણી
દુઃખડાં સર્વે દૂર કરો.

જાણી જોઈને મારગ વચ્ચે મેં તો વેળાં કાંટા
અખંડ વહેતી પ્રેમ-નદીના પડ્યાં ભજવે શાંટા ?
દેખાડો પ્રભુ રાહ ખરો.

સ્વારથની આ દુનિયા માંહે આશા એક તમારી
જીવનના સંઝામે જો જો જાઉં ના હું હારી !
હેથે ભક્તિ ભાવ ભરો
દીવડો ધરો રે પ્રભુ, દીવડો ધરો.

[૧૨]

રંગીલી ઋતુ

ઋતુ હતી રંગીલી !
અભિસારે નીસરેલી જાણે કોઈ મસ્ત જખીલી !

પાર્શ્વકુમાર ને પ્રભાવતીની જોડી હતી રસીલી
ફરવા નીસર્યાં વન ઉપવનમાં ફેવી વસંત ખીલી !

રંગ એ રંગી ફૂલડાં મહેંકે
કુંજ નિકુંજે કાચલ ટહુકે
ઋતુની રાણી નર્તન કરતી વેણે બજે સરીલી.

રંગભવનમાં જોવા આવ્યાં ચિત્ર કલાનું પ્રદર્શન
નેમકુમાર ને રાજુલ દેરા દિવ્ય-પ્રેમનું દર્શન
પાર્શ્વની આંખો ત્યાગ-વિરાગના રંગ રહી છે ઝીલી !
ઋતુ હતી રંગીલી !

જનમ જનમની સૂક્ષ્મ ભાવના એકાએક પ્રકાશી
પાર્શ્વકુમારનો આતમ થાતો સંયમનો અભિલાષી
આ જોઈને પ્રભાવતી તે પડી ગઈ છોખીલી !
ઋતુ હતી રંગીલી !

નવો ભાવ ને નવો રંગ લઈ જ્યારે પાછા વળીયાં
 પ્રભાવતીની આંખડિયેથી દડ દડ આંસુ પડીયાં
 વસંતની રંગીલી ઋતુ જાણે બની ડંખીલી!!
 ઋતુ હતી રંગીલી!

ધર્મપત્નીને સમજવી
 ને માતૃપિતાને મનાવ્યા
 નવજીવનની દીક્ષા લેવા
 પાર્શ્વકુમાર સીધાવ્યા
 ભવમુક્તિના પંખેડને વાટ મળી ગઈ શીળી!
 ઋતુ હતી રંગીલી!

આ પથર દિલને પારસ કરજે
 પ્યારા પારસનાથ.

[૧૪]

ઝંખના

મારા મનમંદિરમાં પધારો
પ્રભુ વિનતડી અવધારો.

સુના સુના છે આંગણુ મારા
નિશદ્દિન ઝંખે પગલાં તારા,
હૃદય-સિંહાસન પર બેસીને
આશીર્વાદ ઉતારો.

જીવનવીણાના તારે તારે
તુજ યુલ નામ તણા ઝંકારે
રેમ રેમમાં ગાછ ઉડે
એવું ગીત મળવે.

મંગલકારી વીરની વાણી અમૃતની રસધાર
ઝિંદી શકે નહિ અંતર જેનું એળે ગયો અવતાર :

[૧૫]

પૂજારણુ

ઇમઝૂમ કરતી આવી, પૂજારણુ
દ્વાર પ્રભુને આવી, પૂજારણુ.

લઘ પૂજનનો થાળ, ગુર્યાને માળ પુષ્પની લાવી.

હું... જનક જનક એના જાંઝર ઊલે કરે મધુર જંઠાર
હમક હમક હમકારે પગના નેપ્પરનો રણુકાર
પ્રભુને સન્મુખ નર્તન કરતી હૈયું હરખાવી.

અંગ અંગ ઉછરંગ ભરીને
ગાયે મધુરાં ગીત
અંગ - મૃદંગે - રંગ ઉમંગે
રેલાવે સંગીત

સારે ગમ પ પધપ
પધમ મપગ ગમરે રે ગ સા
સા રે ગ મ પ પધપ.

ગીત ગીતમાં પ્રીત ભરીને પ્રભુને ઘિરદાવી,
ઇમઝૂમ કરતી આવી.

[૧૬]

સંકેત

આંગણે આવેલો વર પાછા વળી જાય
રાજ્યલની આંખે આંસુડા વહી જાય.

કાંડ ભરી કન્યાનું કાળજું કપાય
સ્નેહભયાં સોણલાંઓ એનાં સરી જાય.

ગગનને માંડવે વાજતી ને ગાજતી
જેમ મેઘરાજની આવે રે સવારી
એમજ નેમ નગીનાની જનમાં
નાચતાં ને ગાતાં કંઈ આવે નરનારી
ઢોલ - નગારાં શરણાઈ સંભળાય
અંગ અંગ રંગ અનેરો ઉભરાય.

ત્યાં તો અચાનક આંધી ચઢી આવી ને
આભ થયું ધનધોર
પિંજરે પ્રરાયાં પશુ - પંખી સૌ થે
કારમે મચાવ્યો રે શોર !
વીજળી વટી ને જાણે કાળજાં ચીરાય
હોંશીલા જનડિયાના હોશ ઊડી જાય !

નિદોષ પ્રાણીઓની હિંસા નિહાળી
 નેમજીને અંતર અતુકંપા જગી
 પશુઓને છાડીને પાછાં રે વળિયા
 આશા ભરી એક અળગાને ત્યાગી
 વરણાગી વર વીતરાગી થઇને જાય
 વીલે મોઢે જન હવે થાય રે વિદાય !

મોટાં રે માનવીના પાવન પગલાં
 પત્થરમાં પણ પ્રાણ પ્રગટાવે
 નશ્વર દેહના પ્રેમથી અધિકા
 આત્મ - પ્રેમનો પંથ બતાવે
 સંકત સ્વામીના હવે સમજાય
 સંયમને પંથે સતી ચાલ્યા જાય !

કાળજીં કોરૂં રહી જાય

તારાં ગીત ગાતાં ગાતાં આયજીં વહી જાય
તો થે આ કાળજીં કોરૂં રહી જાય !
ભક્તિના તાનમાં શક્તિ ખરચાય
તો થે ના ભાવથી હૈયું ભિંજાય !

વાતવાતમાં વાયાં વરસોનાં વહાણાં
ગાજી ગાજીને ગાયાં તારાં ગાણાં
જેંથી જેંથી ને હવે કંઈ આ સુકાય
તો થે ના ભાવથી હૈયું ભિંજાય !

રૂમરૂમ રૂમરૂમ આ દેહને નચાવ્યો
સૂતેલો આતમ તો થે ન જાગ્યો !
મુક્તિનું નામ સુણી મનડું મલકાય
કોતુ આ કાળજીં કોરૂં રહી જાય !

સાચો મારગ ના સમજ્યો સ્વામી,
જીવનમાં ક્યાંક તો રહી ગઈ ખામી !
કાળની ઘડીમાં હવે રેતી સરી જાય !
તો થે આ કાળજીં કોરૂં રહી જાય !

[૧૯]

પાણી - વલોણું

એવો લાગ્યો છે અમને આ દુનિયાનો સંગ
જેથી લાગે ના હૈયામાં તારી ભક્તિનો રંગ!
હોયે આભમાં હોડે છે પેલો પાપનો પતંગ!

કાચના શણગારો માંગે કાચી આ કાચા
આંખો મીચીને મુકે માટીમાં માચા
એવાં રંગરાગમાં સહુ ફળ્યાં અંગ અંગ!

જાણીને બોલીએ જાડી રે વાણી
માખણુને બદલે વલોવીએ રે પાણી!
કેવો જમ્યો છે જર ભર્યો છવતરનો જંગ!

સંસારી સુખ અમને લાગે છે પ્યારું
તારું જ નામ લેયું લાગે અકારું
તારા ભજનમાં વારે વારે પડતો રે ભંગ!!

કામના

હું ગાઉ તારું ગીત
ગીતના સૂરે સૂરે મારું ઊર અને પુલકિત.

ના બાણું હું સ્વરની સરગમ
તો પણ આલાયું હું હરદમ
રાગ નહિ, વૈરાગ નહિ પણ ભાવભર્યું સંગીત.

મનની વીણા મધુર બગવું
જીવનના સહુ સાજ સજવું
ગાઇ ગાઇને માંગી રહ્યો છું દેવળ તારી પ્રીત !

દુઃખિયાનો તું દીવાસો ફળતાં તું સહારો
શ્રદ્ધા ભરી છે હૈયે આખર તું તારનારો.

સાચી પ્રીત

સાચી રે રાજીવ તારી પ્રીત
તેં તો સુણાવ્યું જગને પ્રીત કેરું ગીત.

માંડવે આવીને પાછાં વળ્યાં રે તારા
મનમંદિરના નાથ
ભર્યા રે સંસારમાં ઘડીભર લાગ્યું કે
તું તો થઈ ગઈ અનાથ !
ઓઘ્યાં પશુડાં થયાં રે ભયભીત.

ઘડી પહેલાં આંગણું ગાજતાં ઉમંગે ને
ઘડીકમાં થયા સાવ સૂનાં
શમણું આવીને જાણે ઊડી રે ગયું ને
નીકળ્યાં આંસુડાં ઉન્હાં !
જાણે અધુરું રહ્યું જીવનગીત.

કાચી માટીનું તારું ઘડતર નહોતું
તું તો બની બડભાગી
બગી ઉડ્યો તારો આતમ ક્ષણમાં ને
સંસાર દીધો રે ત્યાગી
ગાયું રે સંયમનું સંગીત.

[૨૨]

તારણહાર

ભગવાનની ક્યાનો ભરપૂર છે ખજનો
ખૂટે નહિ કદાપી તુજ પ્રીતનો ખજનો.

લેનાર હોય એને આપે હજાર આપે
ખાલી ન જાય કાંઈ દાતાર છે દાનો.

એની નજરમાં કામ કોયુ નથી કે નીચું
સૌ થે છે એક સરખાં મોટા ન કાંઈ નાનો.

દેખી શકાય તુજને દષ્ટિ નથી અમારી
ઘટઘટમાંહી મિરાજે આવીને ખાનોખાનો !

કુઃખિયાનો તું દિલાસો ફળતાંનો તું સહારો
શ્રદ્ધા ભરી છે હૈયે આખર તું તારવાનો !

સંકટ આવે ત્યારે આવતું
સાચું આતમજ્ઞાન !

[૨૩]

સુણુને નેમકુમાર

ઓ દીનબંધુ, કરુણાસિંધુ,
સુણુને નેમકુમાર,
પાલવ પાથરી ચરણે તમારે
વિનવે રાણુદનાર
એની આંખે આંસુધાર.

આંગણે આવીને પાછા ન વળશે
સુણી પશુનો પોકાર
મારા જીવનના આધાર.

કાળજે મારે કાડ હતાં ને ઉરમાં હતી કંઈ આશા
સળગી ગઈ રે સપનાની દુનિયા અંગ અંગ વ્યાપી નિરાશા
ઓ રે કૃપાળુ, દીન દયાળુ,
સુણુને રે નેમકુમાર
સંગીતના ચર ઊડી ગયાં ને
વટી ગયાં સૌ તાર
મારી સ્ત્રી પડી રે સિતાર!

રોતા કકળતાં મુંગા પશુની પીડા ભલે ને પિંચાણી
કીંતુ આ કાડિલી કન્યાની વેદના કેમ નહિ વંચાણી?

સંકટ ત્રાતા, જીવનદાતા
 સુણુને નેમકુમાર
 જશો મા, જીવન નૈયાને
 છાડીને મજધાર
 હવે જાયો છે દોર અંધકાર.

સાંભળી લેજો નેમ નગીના
 જશો ભલે મને ત્યાગી
 કાયાની પાછળ, જાયાની માફક
 આવીશ હું અનુરાગી

ભવોભવના સ્વામી, અંતરજમી,
 સુણુને રે નેમકુમાર
 સાર વિનાનો સંસાર છાડી
 આવીશ હું ગિરનાર
 મારો એક જ છે નિરધાર !

દ્વિધા

શું રે ગાઉં ને શું રે બબાઉં !
બાણું ના તુજને કેમ રે રિજાવું !

તનના તંબૂરનો તાર મળે ના
વાંછી વાંછીનો રણકાર કરે ના
કયું સાજ લાવું ને સર શો મિલાવું ?

વળગી છે આતમને એવી ઉપાધી
સાધી શકું ના સ્વરની સમાધી
શું રે આલાવું ને શું રે વિલાવું ?

મનનું મૃદંગ મારું બેતાલ બેલે
જીવનનું ગીત ચડ્યું ચકડોળે
મનમાં મુઝાઉં ને આંસું વહાવું !

શાંતિ કરો

શાંતિ કરો, અશાંતિ હરો
દીનબંધુ શાંતિનાથ, શાંતિ કરો.

વેર ને ઝેરના વાહનનાં દળ ઘેરાયાં છે માથે
રાગ ને દ્રેષના ઘેર દાવાનળ ફૂંકાયાં છે સાથે
જ્યોતિ ધરો, તિમિર હરો.

સુખની શોધમાં દોટ મૂકીને માનવી દુઃખમાં દાઝે
માનવતા બૂઝી દાનવતાથી લેશ નહિ એ લાજે!
શાંતિ કરો, બ્રાંતિ હરો.

પાપ ને પુણ્યના ભેદ બુલાયાં, નથી પ્રભુની બીતિ
નામ ને દામ કમાવવા માટે નડે નહિ ટ્રાઇ નીતિ!
વિનતિ ધરો, ના વિસરો
શાંતિ કરો, અશાંતિ હરો.

સુલસા

સુલસા આમ તો એક સામાન્ય વર્ગની — મધ્યમ વર્ગની સ્ત્રી હતી. જાડુ લણ્ણેલી પણ નહિ હોય. પણ એને ધર્મ પ્રત્યે અત્યંત શ્રદ્ધા હતી. એનું એક મોટું સદ્સાગ્ય હતું — પ્રજા મહાવીરના ક્ષત્ર્યમાં એણે પોતાનું સ્થાન જમાવ્યું હતું. પતિનું નામ નાગકુમાર. શ્રેણિક મહારાજનો એ માનીતો સારથી.

સુલસા શીલવંતી સત્તારી
મહારાજ શ્રેણિકના સારથી નાગ રથિકની નારી.

સત્ય — ધર્મની એ અનુરાગી
વીરના શાસનમાં જડલાગી
જળદળતી શ્રદ્ધાની જ્યોતિ એણે હિરમાં ધારી.

નહી વિદુષી નહી ધનવાન
નિર્મળ મનની નહી અસિમાન
સાગ્યવાન એવી 'કે એક દી' પ્રભુવીરે સંભારી.

ભાવભીનો ભરથાર, એનો
ભાવભીનો ભરથાર
નામ છે નાગકુમાર.
દેહ છે જુદા, એક છે આતમ એવો એવો એમનો પ્યાર.

શ્રેણિકનો વિશ્વાસુ સારથી સાચો રક્ષણદાર
રણયુદ્ધમાં પણ કુશળતારથી રથને ઉતારે પાર.
ભાવબીનો ભરથાર.

હૈન ને પ્રીતમાં પૂરા છતાં પણ ઉછો હતો સંસાર
નિશ્ચિન નાગનું હૈયું જાંઝ બોળાનો ખૂંદનાર
એથી મુનો હતો સંસાર.

લગ્ન થયાને ઘણો સમય થયો પણ સુલસાને કંઈ સંતાન
ન થયું. કર્મમાં માનનારી સુલસા તો સમભાવથી રહી શકતી.
પણ એના પતિને બાળકની ઘણી જાંખના રહેતી. બીજાં
બાળકોને જન્મને એને ટેલ્લીક વાર મનમાં ઓછું આવી જતું.
તો ટાણક વાર એને વિધાતા પ્રત્યે ગુસ્સો આવી જતો અને
બોલી જતો —

કેવી કુર વિધાતા ?

ના જોતોએ ત્યાં એક પછી એક હારખંધ હલવતાં
માગે એને એક મગે ના નેણુ રહે જલકાતાં.
ઘેર ઘેર આ હસતાં રમતાં નાના બાળ મજાનાં
બાળ વિનાના ઘર લાગે છે જણે ખાલી ખખખા
શેર માટી દેવામાં તુજને શેની ખોટ વિધાતા ?
કેવી કુર વિધાતા ?

[૨૯]

વિધિની કુરતા પ્રત્યે રોષ હાલવતા પતિને સુલસા
પ્રમાણે આશ્વાસન આપતી :

રાખીએ ના રોષ, સ્વામી,
રાખીએ ના રોષ
દોષ હોય તો આપણા એ કર્મેનો દોષ.

ભાગ્યમાં હોય તો પામીએ સંતાન
શું કરે વિધાતા ને શું કરે ભગવાન !
શાણુ ને સમજીએ રાખવો સંતોષ.

પુત્ર વિના હું ખરે કમભાગી
વિનવું છું સ્વામી, તમ પાય લાગી
પરણી બીજ મારે હૈયે છે હંશ !

સંતાનની આશા રાખતા પતિને બીજ પત્ની કરવ
સુલસા સમજાવતી. સુલસા જેવી પ્રેમાળ અને ઉદાર પત્ની ઉપ
શોક્ય લાવીને એની જીંદગી દુઃખમાં મૂકવાનું એનું મન ન થત
એક દિવસ પરિવર્તનકારી આવ્યો.

ગોચરિએ આવીને ઉભા આંગણે અણુગાર
કર જોડીને સુલસા કરતી એમનો સત્કાર
ભિક્ષા દમને વળી પ્રજ્ઞતી 'બીજે છે કંઈ ખપ ?'
'લક્ષ્યાકતું તેલ મળે તો એનો છે બહુ ખપ !'

હુંશે હુંશે લક્ષપાક લેવાને સુલસા દોડી
 ઉતાવળે લઈ આવતાં રે બરણી દીધી ફોડી !
 દિલમાં દુઃખ લગાડ્યા વિના બીજી લેવા બતી
 લઈને આવે ત્યાં તો પોતે પગમાં લપસી બતી !
 મોંધુ તેલ ઢળી ગયું તો ચે ધીરજ ના ખૂટી
 ત્રીજી બરણી લાવી તે પણ અકરમાતથી ફૂટી !!
 હવે રહ્યું ના તેથી એની આંખે આંસુ આવ્યાં
 ‘કવી હું કમભાગી, મારા કર્મો આડે આવ્યાં !’

કહે છે કે દેવોની સભામાં ઈંદ્રે સુલસા આધિકાની શ્રદ્ધાના
 વખાણ કર્યાં. બે દેવોને એની પરિક્ષા કરવાનું મન થયું. સાધુના
 વેશમાં સુલસાને દ્વારે ભિક્ષા લેવા આવ્યા. સુલસાએ ભાવપૂર્વક
 ગોચરી વહેરાવી. કંઈ બીજી ચીજ વસ્તુને ખપ હોય તો
 જણાવવા કહ્યું. સાધુઓએ લક્ષપાકનામના તેલની જરૂરીયાત
 બતાવી. શરીરે માલીસ માટે વપરાતા ઔષધની ત્રણ બરણી
 સુલસાએ તૈયાર કરી હતી. એક પછી એક એમ ત્રણ બરણીઓ
 ફૂટી ગઈ. મુનિવરોને તેલ આપી ન શકાયું તેથી એની આંખે
 આંસુ આવ્યા. સુલસા રડી ને સાધુઓ દરયા ! ખુલાસો કર્યો :

દેતાં મુનિ દિલાસો
 દેતાં દિલાસો ને કરતાં ખુલાસો.

‘તારી શ્રદ્ધા પારખવાને માંજી અમે તમારો !
દેતાં મુનિ દિલાસો.

ભક્તિની ભાવના જોઈ તારી પ્રસન્ન થઈને જતાં
લે આ ખત્રીસ ગોળી જોયાં ખત્રી જશે તું માતા
મુનિના વેશમાં દેવ અમે તો દેવલોકમાં વાસો !

દેવોએ કરેલી પરિક્ષામાં સુલસા ખરી ઉતરી. પ્રસન્ન
થઈને દેવોએ એની જરૂર જાણીને ખત્રીસ ગોળીઓ આપી.
એક ગોળીથી એક પુત્ર થશે એમ પણ જણાવ્યું. અને
અંતર્યામન થઈ ગયા !

સુલસા વિચારમાં પડી.

સુલસા વિચાર કરતી

દેવોની આ લીલા નિહાળી દિલમાં અચરજ ધરતી
ખત્રીસ ખત્રીસ પુત્રો ફરી માતા નથી રે થાવું
ખત્રીસ લક્ષણવાંતો એક જ પુત્ર ભલે ને પામું
એમ વિચારી એક સાથે ખત્રીસે ગોળી ગળતી !

બે ચાર નહીં ને ખત્રીસ ગોળીઓ કેમ આપી હશે એ
સુલસાને સમજવું નહીં. ખત્રીસ લક્ષણવાળો એક જ પુત્ર હોય
તો સારું એમ સમજીને એકી સાથે ખત્રીસે ગોળી ખાઈ ગઈ !
આ બૂલ એને ખૂબ ભારે પડી ગઈ !

એકી સાથે ખત્રીસ પુત્રોને એણે જન્મ આપ્યો !!

[૩૨]

સનું સનું આંગણું રહ્યું આજ માણ
 રહ્યું આજ માણ દંપતિના દિલ રાણ.
 બત્રીસે બાળકોના બંધાયાં પારણા
 ઘડી ઘડી માવડી દેતી એવારણા
 નવા રે જીવનની શરણાં વાગી.

બત્રીસ બાળકોના જન્મથી સુલસાનું ઘર અને જીવન
 ભયું ભયું થઈ ગયું !

ભણી ગણીને થઈ ગયાં બત્રીસે જીવાન
 પરણાવી પૂરા કર્યાં આંતરના અરમાન.

નાગકુમારે આ જીવાનેને ભણતર સાથે યુદ્ધવિદ્યાની પણ
 સુંદર તાલિમ આપી. શ્રેણિક મદારાજએ એ બોલેને બત્રીસે
 જીવાનેને પોતાના અંગરક્ષક નીમીને માન આપ્યું.

આ ચોસઠ માણસોના પરિવારને કિલ્લોલ કરતું મૂકીને
 આપણે જરા ખીજ તરફ વળીએ.

નગરી વૈશાલી મહાભાગ્યશાળી
 રાજ ચેટક નામે માન ઝળનું પામે
 એ દીન દુઃખિયાનો વિસામે
 એ ઝલુ મહાવીરનો મામે
 પુત્રી એની સુજેષ્ટા કીધી પ્રેમની ચેષ્ટા !

શ્રેણિકમાં એનું મન મોહ્યું
 માનીતી થાશે મહારાણી એક દી'
 શમણું સોનેરી એયું બેયું !
 ચેલ્લણુ એની નાની બેન, બેન વિના નહીં એને ચેન

શ્રેણિકરાયનો પુત્ર પ્રધાન
 મંત્રી અભયકુમાર મહાન
 બાપને કરવા નવા લગન
 વિચારમાં છે દીકરો મગન
 આવે નહિ કાંઈ એમાં વધન
 નહિ તે ગાઈ જશે ગગન !

વૈશાલીયા રાજગૃહી ભોંયડું દીધું એણે બાંધી
 મોટા સાડસનું છે કામ અભયકુમાર છે જેનું નામ !

મહારાજ શ્રેણિકના અંતઃપુરમાં અનેક રાણીઓ હતી.
 છતાં એનામાં એક નિર્ઝળતા હતી. કાંઈ પણ રૂપસુંદરીની વાત
 સાંભળે તો એનું મન ચંચળ થઈ જતું. વૈશાલીના ચેટક
 રાજની પુત્રી સુજેષ્ઠાના રૂપગુણનું વર્ણન સાંભળી શ્રેણિક
 લલચાયા. સીધું કહેણુ મોકલ્યું પણ ચેટકે ઈન્કાર કર્યો.
 વાત વટ પર ચઢી. પુત્ર અને મંત્રી અભયકુમારને માથે
 સુજેષ્ઠાને લાવવાનું કામ સોંપાયું. અભયકુમાર યુક્તિથી એ
 કામ પાર પાડ્યું. સુજેષ્ઠા શ્રેણિકને વરવાને તૈયાર થઈ ગઈ.
 બાનગી રીતે એક મોટું ભોંયડું તૈયાર કર્યું.

નક્કી કરેલા દિવસે શ્રેણિક મહારાજ રથ લઇને પહેા
કાટતાં પહેલાં ભોંયરામાં કાખલ થઇને વૈશાલી આવી પહેાંચ્યા.

બહેલી એક સવારે ચેટક મહેલને દ્વારે
શ્રેણિક રાજ્ય થઇ વરરાજ્ય
જાના માના બનીને શાણા
સુજેષ્ટાને લેવા આવ્યા ભોંયરામાંહી રથને લાવ્યા.

સુલસાને પતિ સારથી થઇને
બત્રીસ પુત્રો સાથે લઇને
જમદત્તને પડકારે એવા કરવાને રાજની એવી
આવ્યા એક સવારે ચેટક મહેલને દ્વારે.

નાની બેન ચેટકણુએ પણ સાથે જ આવવાની હઠ
લીધી. બંનેએ આખી રાત બગીને મનપસંદ દાગીના જુદા
કાઢીને નાનકડી ઘેરી તૈયાર કરી.

શ્રેણિકને વરવાને કાળે સુજેષ્ટા તૈયાર થઇ
મગધની પટરાણી થાશે મનમાં એમ મલકાઇ રહી !

ચેટકણુ બોલી હૈયું બોલી
આવીશ હું તમ સાથે
કાયાની પાછળ જાયાની માફક
રહીશ હું સંગાથે.

સંકેત પ્રમાણે શ્રેણિકનો રથ ભોંયરામાં આવી પહેાંચ્યા.
અપકીર્તી બંને બેનો ભોંયરામાં ઉતરી આવી.

[૩૫]

જાને એનો તૈયાર થઈ સાથે રથમાં બેસી ગઈ
 ત્યાં તો સુજેષ્ટા પાછી ઉતરી
 દાગીના લેવાનું જણી !
 હમણાં આવું, હિસા રેંઝે
 એમ કહીને ઘરમાં દોડી.

શ્રેણિક રાજ કરે ત્રિચાર મોહું કરવામાં નહિ સાર
 ભોંયરામાંહી છે અંધકાર ઓળખે ના મુખનો અણસાર
 રથને દોડાવ્યો પ્રપાટ ચેલ્લણના ઉરમાં ઉચાટ
 મોટી બેનની વંતી વાટ ત્યાં તો ઉતર્યો અવળો ધાટ !

જાને જાહેનો રથમાં ચઢી ગઈ કે તરત જ સુજેષ્ટાને
 ઘરેણાની પેટી યાદ આવી. ‘હમણાં આવું છું’ એમ કહી
 પાછી દોડી. અંધારામાં દાઢને ઓળખી શકાય એમ હતું જ
 નહીં. શ્રેણિક સમજ્યા કે દાસી દાગીના લેવા ગઈ. દાગીના
 કે દાસીની રાહ જોવામાં મોટું જોખમ હતું. એટલે એમણે
 રથને દોડાવી દીધો ! પણ ...

સુજેષ્ટા આવી ઘરેણા લઈને
 ઊભી રહી ગઈ સ્તબ્ધ થઈને !
 રથ ના દોડો ને રોઈ પડી
 કાળજે જાણે વીજ પડી !
 ધ્રુસકે ધ્રુસકે રોઈ પડી !

દાગીના લઈને પાછી ફરેલી સુત્રેષ્ટા રથને ચાલી જતાં
સ્તબ્ધ થઈ ગઈ. સઘળી આશા અને મહેનત બાણે નિષ્કળ ગઈ!
એને ઘુસ્સો એની બહેન પ્રત્યે આવ્યો. ‘મારી સાથે આવવામાં
એનું આવું કાવતરું હશે!’ એ મોટેથી ધુસકે ધુસકે રડી
પડી! અને —

સાંભળી એનો કદન ધોકાર
બગી ગયાં રે નર ને નાર
વૈશાલીનું લસ્કર આવ્યું
શ્રેણિકના રથ પાછળ ધાયું.

સુલસાના પુત્રા બત્રીસે
ખડક સરિખા ઊભા દીસે
ઘોર ભયંકર જંગ વિષે

રથનું રક્ષણ કરતાં કરતાં
બદાદરીથી લડતાં લડતાં
શહીદ થઈ ગયાં એ બત્રીસે!!
બધી ગયાં સૌ એ બત્રીસે!

રથ લઈ આવ્યો નાગ સલામત
કાળે કીધી કેવી કરામત?!

વૈશાલીના લસ્કર સાથે વીરતાપૂર્વક લડતાં લડતાં સુલસાના
બત્રીસે પુત્રા હોમાઈ ગયાં! કુદરતની કેવી લીલા? એક સાથે
આવ્યા ને એક સાથે ચાલ્યાં ગયાં!

સુલસાની વેદના કેવી હશે!

[૩૭]

એક પાસ સુલસાના પુત્રો યુદ્ધમહી હોમાયાં
બીજી પાસે વિજય કરાં ગીત પ્રજાએ ગાયાં
ઉત્સવ કાળે ઘર ઘર આજે કીર્તિધ્વજ લહેરાયાં
સુલસાને આંખે આંસુના તોરણિયા બંધાયાં !

રાજાએ ગાંધર્વવિવાહ કરીને - ચેટક રાજાનું નાક કાપીને
સુજેષ્ઠાનું અપહરણ કરી આવ્યા એમાં પ્રજાએ મોટો ઉત્સવ
માંજ્યો. પણ શ્રેણિકે એક દિવસમાં ઉત્સવ આટોપી લીધો.
એમને પણ સુલસાના બત્રીસ જીવાનોના બલોદાનથી ખેદ
થયો હતો. સુલસાને આશ્વાસન આપવા પણ જાતે આવ્યા.
સુલસાએ કવો જવાબ આપ્યો હશે ? એણે કહ્યું : 'મૃત્યુતો
માનવીને માથે ઉભેલું છે. કાણુ વહેલું કે કાણુ મોટું જશે એ
કાણુ જાણે છે ? પણ મને એક વાતનું સમાધાન છે કે મારા
દીકરાઓ પોતાના રાજપ્રત્યે કરજ બજવતાં બજવતાં વીરનું
મૃત્યુ પામ્યા છે !'

સુલસાની આવી ધીરજ અને જ્ઞાન જોઈ શ્રેણિક એને
વાંદી રહ્યા !

સુલસાના ઘરની રિથિતિ કેવી થઈ ગઈ !

કવો વિધિનો ખેલ ?

કાલ ઉજળતી જે ઘરમાંહી સુખની રેલમહેલ
આજે એ ઘર લાગી રહ્યું છે જાણે બયાનક જેલ !
બત્રીસ પુત્ર ને પુત્ર વધુથી ગાજ રહેતો પરિવાર
રંક - અનાથ આ વિધવાઓની આંખે અશ્રુની ધાર !
વાટ બળી રહી દીપક ફેરી જ્યારે ખૂટી ગયું તેલ !!

કવો વિધિનો ખેલ ?

[૩૮]

ધીમે ધીમે દુઃખને ભૂલવા વીર પ્રભુને સ્મરતી
 શાશ્વી સુલસા અંતરમાં શ્રદ્ધાતું સિંચન કરતી
 પતિને આશ્વાસન દેતી ને પોતે હીમત ધરતી
 પ્રજન-અર્ચન-વ્રત-નિયમથી જીવન ઉજવળ કરતી.

હવે સુલસાએ પોતાના મનને ધર્મમાર્ગે વાળી લીધું.
 ત્યાં એક દિવસ એના જીવનનો ધન્ય પ્રસંગ જન્મે —

ચંપાપુરીમાં પ્રભુ મહાવીર આવ્યા ને
 રેલાયા તેજના અંબાર
 અંબડ નામે એક યોગી મળ્યા
 રાજગૃહી નગર જનાર
 ‘પ્રવાસી, લઈ જાને રે સંદેશ.

રાજગૃહી રાજના સારથીની નારી
 શ્રાવિકા સુલસા નામ
 ચંપાપુરીથી કહેજે મહાવીરસ્વામીએ
 મોકલ્યા ધર્મલાભ
 પ્રવાસી, લઈ જાને રે સંદેશ.’

ભગવાન મહાવીર ચંપાપુરીમાં પધાર્યા છે. એમની દેશના
 પૂરી થયા પછી અંબડનામનો એક યોગી સુખશાત પૂછવા
 આવે છે ભગવાનની સાથે પૂર્વ પરિચય છે.

વાતમાંથી વાત નીકળતા આ અંબડ તીર્થયાત્રાએ નીકળ્યો
 છે અને પ્રથમ રાજગૃહી જઈ રહ્યો છે એમ જણાવે છે.

[૩૯]

રાજગૃહિનું નામ સાંભળી ભગવાનને સુલસા યાદ આવે છે અને કહે છે. ‘ભાઈ, રાજગૃહી જતા હો તો ત્યાં શ્રાવિકા સુલસાને મારા ધર્મલાભ કહેશે.

રાજગૃહિના રાજ શ્રેણિક કે ચેલ્લણા રાણી અથવા તો કાંઈક આગેવાન ભક્તો કે સામંતો એમાંથી કોઈને ભગવાને યાદ કર્યા નહીં ને એક સામાન્ય રથ હાંકનાર સારથીની પત્નીને યાદ કરી ! સુલસામાં એવું શું હશે ? ભગવાનને તો કોઈનામ પ્રત્યે પક્ષપાત નથી. સુલસાને બરાબર ઓળખવી જોઈએ આમ વિચારતો અંબડ સુલસાની પરીક્ષા કરે છે !

‘પ્રભુ મહાવીર સરખા આને સુલસાને સંભારે
કરવી કસોટી એની પહેલાં’ અંબડ એમ વિચારે !

અંબડ કરે કસોટી

કંચન તે કંચન રહેવાનું કરે મહેનત જોટી !
જૈન મુનિનો વેશ ધરીને આવ્યો સુલસા દ્વારે
મુખપર ગંભીરતા રાખીને ધર્મલાભ પોકારે.
જૈન મુનિને કદી ન કહે એવું એ તો માંગે
‘સાચો સાધુ નથી ખરે’ સુલસાને શંકા બગે !
‘ચાહ્યો જ અલીથી ધુતારા’ કહીને કર્યા વિદાય
ભોંકો પડીને અંબડ ત્યાંથી પાછો ચાહ્યો જાય !
સુલસાની શ્રદ્ધા પારખવા કરતો વિચાર ટાલે !
અંબડ કરે કસોટી.

બ્રહ્માજીનું ૩૫ ધરીને બેઠો એ ઉઘાને
કંઈ કંઈ ભોળા લોકો આવ્યાં ત્યાં દર્શન કરવાને !
આવ્યું આવું ગામ તીર્થ પહોંચે ન સુલસા આવી
કૃષ્ણની લીલા કરી એણે યુક્તિ બીજી અજમાવી !
ઝીણી આંખ કરીને અંબડ સુલસાને રહે શોધી !
અંબડ કરે કસોટી.

સૌમાં નિષ્કળ જાતાં એતો છેલ્લું શસ્ત્ર ઉગામે
'પરચીસમા તીર્થ' કર આવ્યા' એવા બેલ સમયે
તીર્થ કરનું નામ સુણીને લોક દબરો આવે
ભક્તિભાવે અંબડના ચરણોમાં શિર ઝૂકાવે !
તીર્થ કરને વેશ ધર્યાં પણ સુલસા ના દેખાઈ
આખર આ અંબડને પ્રભુની વાત હવે સમજાઈ !
અંધશ્રદ્ધાળુ નહોતી કે સુલસા કે અજ્ઞાની - ભોળી
અંબડ કરે કસોટી.

સુલસા પાસે જઈને પ્રભુનો સંદેશો સંભળાવે
પોતે કરી પરીક્ષા તેથી એની માફી માગે.
પ્રભુએ પ્રેમ સંભારી એવું સુલસાએ જણ્યું
ત્યારે એની આંખડીઓ એ હર્ષનું પૂર વહાવ્યું !
આ વંત્ર સુલસાને ચરણે અંબડ રહ્યો આળોટી !
અંબડ કરે કસોટી.

સુલસાને પીઝાણુવા માટે આ અંબડે જાતજાતના નાટકો કર્યા પણ એમાં એ નિષ્ફળ ગયો. આખરે એને જ્ઞાન થયું કે રાજગૃહીમાં માત્ર સુલસાને જ શા માટે આશીર્વાદ મોકલ્યા હશે ! ભગવાને પોતાને યાદ કરીને ધર્મલાલ મોકલ્યા એમ સુલસાએ જ્યારે જાણ્યું ત્યારે એના હૈયામાં પ્રભુ પ્રત્યે ભક્તિ ભાવનું પૂર આવ્યું અને ત્યાંજ એ પ્રભુને મનોમન વંદી રહી.

જીવનપંથની જીવલંત જ્યોતિ
મુક્તિનગરનું મોધું મોતી
ભાવિ ચોવીસીમાં થાશે તીર્થંકર અવતારી !
સુલસા શીલવંતી સચારી.

આવતી ચોવીસીમાં આ સુલસાનો જીવ પંદરમા તીર્થંકર તરીકે પ્રસિદ્ધ થશે.

[૪૨]

મુનિ ગજસુકુમાળ

ગજસુકુમાળ શ્રી કૃષ્ણ મહારામના નાના ભાઈ થાય. નાનપણથી જ સંસાર પ્રત્યે ઉદાસીનતા. તેમાંથી ભગવાન નેમનાથના ત્યાગની ભારે અસર દીક્ષાની ઝંખના.

પણ માતાને તો પુત્રને પરણાવવાનો હ્લાવો લેવો હતો. ગજસુકુમાળને લગ્ન કરવા માટે માતાએ ઘણી ઘણી દલીલો કરી. ગજસુકુમાળે આખરે એક શરત મૂકી. ‘તમારી ઇચ્છા છે તો હું લગ્ન કરીશ. પણ તે પછી હું તમારો કે કાંઈનો બંધાયેલો નહિ ! ગમે ત્યારે દીક્ષા લઈ લઉં.’ માતાને એમ હશે કે સંસારનો રંગ કેવો છે તે તો લગ્ન પછીથી જ એને ખબર પડશે. કદાચ દીક્ષાની વાત પણ નહિ કરે ! માતાએ શરત મંજૂર રાખી.

ગજસુકુમાળે સ્પષ્ટતા કરી. ‘મારા નિર્ણયની વાત જાણાવીને જ વિવાહ કરવો. આવનારીને અંધારામાં ન રાખશો !’

સોમિલ નામના પ્રાક્ષાણુની કન્યા સાથે એમના લગ્ન થયા—પતિ ગમે ત્યારે સાધુ બની જશે એમ જાણવા છતાં.

પણ ... માતાની ઇચ્છા બર ન આવી. પુત્રને પરણાવીને હ્લાવો તો લીધો પણ ત્યાર પછીની એમની ધારણા ખોટી પડી ! ગજસુકુમાળને સંસારનો રંગ ન લાગ્યો ! તે નજ લાગ્યો !

એક દિવસ વિચરતાં વિચરતાં ભગવાન નેમનાથ દ્રારિકા પધાર્યા. શ્રી કૃષ્ણ સાથે આવેલ ગજસુકુમાળે ભગવાનને વંદીને દીક્ષા લેવાની ઇચ્છા બતાવી. માતાથી કે શ્રી કૃષ્ણથી કંઈ જ બોલાય એમ હતું નહિ.

દીક્ષા લીધી. અને ભગવાન નેમનાથની આજ્ઞા લઈને ઘોર રમશાન જેવા એકાંત અને ભયાનક સ્થળમાં આત્મસાધના કરવા લાગી ગયા.

એક દિવસ આવી રીતે ધ્યાન ધરતાં એમને, એમના સસરા સોમિલે જાંત્યાં. આ બ્રાહ્મણને ગજસુકુમાળ પર ખૂબ ગુસ્સો આવ્યો હતો. એની દીકરીનો આણે ભવ બગાડ્યો હતો ! ગજસુકુમાળને જાંત્યાં જ વેરનો અગ્નિ ભડકી ઉઠ્યો. ‘સારો લાગ મળ્યો છે, એટમજીને બરાબર પાઠ આપું કે કોઈની કોડ ભરી કન્યાનો હાથ પકડીને પછી રાજબાવનારની દેવી હાલત થાય છે !

મુનિ ગજસુકુમાળને શિક્ષા દેવા માટે એણે શું કર્યું ?

સૂના રે સ્થાનમાં, ઘોર રમશાનમાં
ધ્યાનમાં હિસા રે મુનિ ગજસુકુમાળ.
કૃષ્ણના બંધુ, કરુણાના સિંધુ
ધ્યાનમાં હિસા રે મુનિ ગજસુકુમાળ.

નાની રે વયમાં થયા વૈરાગી
પરણીને પળમાં પત્નીને ત્યાગી
દીધી રે દીક્ષા, સાચી રે શિક્ષા
જાણી દીધા સંસાર અસાર.

નેમજીને હાથે સંયમ લીધું
ઝવતર એણે ઉજવળ કીધું
પુત્રને જોતી, માતા રે રોતી
તોય ન થોડ્યા મુનિ ત્યાં લગાર !

ધ્યાનમાં ઉભેલા જમાઈને જોયાં
સસરાએ ત્યારે સાત ભાન જોયાં !
ગુરસો કરીને, માથે મુનિને
બાંધી દીધી એણે માટીની પાળ.

પાળમાં પછીથી એણે નાખ્યાં અંગારાં
તોયે મુનિની આંખે સમતાની ધારા
સળગતી સગડી, મુનિ માને પાછડી !
સસરાનો ચિંતવે છે મનથી ઉપકાર !

ધન્ય એ મુનિવર ગજસુકુમાળ
શિવ રાણીને વર્યા તડકાળ
કેવળ પામ્યા, કર્મને વામ્યા
કોટિ કોટિ વંદન ગજસુકુમાળ !

[૪૫]

ક્ષમાપના

પર્યુષણુનું મહામંગલકારી પર્વ,
 સંવત્સરીનું પાવનકારી પ્રતિક્રમણ,
 વેર ઝેરને વિસારતી ક્ષમાપના,
 ક્ષમા વીરરચા હુણહુમનેા મહિમા,
 આ બધાંનેા સુમેળ આમાં સધાયો છે.

વિતલય નગરી ફરે રાજ ઉદયન મહા પ્રતાપી
 ધર્મેશ્વરે, કર્મેશ્વરે કીર્તિ જગમાં આપી.
 ભક્ત હતો એ પ્રભુ મહાવીરનો ન્યાય-નીતિથી ચાલે
 પ્રાણુથી પ્યારી એની પ્રજાને પુત્ર સરિખી પાળે
 સત્ય-પ્રેમનું સંગીત રહેતો અંતરમાં આલાપી.

પ્રભાવશાળી ધર્મપત્ની છે પ્રભાવતીને નામે
 માતા સમ સન્માન પ્રજાનું આ મહારાણી પામે
 એક દિવસ કાઠ દેવે રાણીને સુવર્ણ-પ્રતિમા આપી.

દેવે દીધેલી, સોને મહેલી,
 આ પ્રભુની પ્રતિમા
 ઘર ઘરમાં મ્હેંકી રહ્યો છે
 આ યુર્તિનેા મહિમા

રાજ રાણી રોજ પ્રભાતે પૂજન-અર્ચન કરતાં
 રનેહી સુવાસિત પ્રેમના પુષ્પો પ્રભુને ચરણે ધરતાં
 આ દંપતિના દિલકામાંહી શ્રદ્ધાની નથી સીમા !

[૪૬]

એક દી' કાળ અચાનક આવી હતી ગયો રાણીને
ઝેલ્લી ઘડીએ પ્રભુમંદિરથી ભાળ દીધી દાસીને.

વિતભય નગરીના રાજા ઉદયન્નની ધર્મપત્ની પ્રભાવતીને
કાળએ પ્રભુની સુંદર સુવર્ણ પ્રતિમા ભેટ આપી હતી.
રાજારાણી અત્યંત ભાવપૂર્વક એનું પૂજન અર્ચન કરતાં.

થોડા સમયમાં મહારાણી મૃત્યુ પામી. નાનકડું પ્રભુમંદિર
એની વિશ્વાસુ દાસીને સોંપાયું. દાસી હતી દેખાવમાં તો સાવ
કદરૂપી પણ અત્યંત વિશ્વાસુ અને પ્રમાણિક. રાણીના એના
પ્રત્યે ચારે હાથ. તેથી જ તો આ મંદિરની સોંપણી એને કરી.

કાળી ને કદરૂપી દાસી કરતી મંદિર ટ્રસ્ટ જતન
સાચા ભક્તિભાવે એ તો નિશ્ચિન કરતી પ્રભુનું સ્તવન
કાળજી ડેરી અમાસ જેવું રૂપવિહોણું એનું તન
અંગ ભલે ને અણુગમતું કિન્તુ એનું ઉત્ત્વગ મન!

એક દિવસ દૂર દૂરથી રાજાનો એક વેપારી મિત્ર મહેમાન
થઈને આવ્યો. ઉદયન રાજાએ એની સારસંભાળ માટે પેલી
કાળી દાસીને મૂકી. એની સેવાભક્તિ જોઈને આ વેપારી
પ્રસન્ન થયો અને થોડી સુવર્ણગુટિકાઓ આ દાસીને ભેટ આપી.
આ જોળીઓમાં કાયા કદપ ધરવાની અદ્ભુત શક્તિ હતી.

પ્રજ્ઞ લાવથી આ કુળજો અતિથિ સેવા કીધી
 પ્રસન્ન થઈને પ્રવાસીજો પણ સુવર્ણગુટિકા દીધી
 સુવર્ણગુટિકાના સેવનથી થઈ ગઈ કંચન કાયા
 દાસી કેરા કિરમત ખૂદ્યાં રૂપ રંગ બદલાયાં!

તન પલટાતાં મન પલટાયું
 સાથે જીવન પણ પલટાયું
 ઉઘડી રહી કેા કુસુમ કળી
 આંખોમાં ચમકી વીજળી
 વનમાં જાણે વસંત આવી અંગ અંગ યૌવન છલકાયું!
 કંઈમાં બેઠી કાચલડીને મધુર બની ગઈ વાણી
 એના રૂપની પાસે જાણે પાણી ભરે મહારાણી!
 મહારાજને વરવા કરવા મન એનું લલચાયું!

ચિતરાવીને ચિત્ર મોકલ્યું એણે અવન્તિ દેશ
 'પસંદ પડે તો પરણી જાજો' એમ કહ્યો સંદેશ!

સુવર્ણગુટિકાજો આ દાસીનું સમગ્ર જીવન બદલી નાખ્યું.
 નવું રૂપ આવ્યું તો એની સાથે રૂપનું અભિમાન પણ આવ્યું.
 પોતાની કાંઈ મહારાણી કરતાં પણ વિશેષ સમજવા લાગી.
 ઉદયના રાજ તો પ્રૌઢાવસ્થામાં ધર્મધ્યાનમાં ઉતરી ગયા હતા.
 એટલે એણે અવન્તિ દેશના ચંડપ્રહોત તરફ નજર હોડાવી.
 એણે સાંભળ્યું હતું કે આ ચંડપ્રહોત નિત નવાં નવાં સૌંદર્યોને

[૪૮]

શોખીન છે. એક ચિત્રકાર પાસે પોતાનું અદ્ભુત ચિત્ર
દોરાવીને મોકલી આપ્યું. ચિત્ર જોતાં જ વિલાસી રાજા મોહીત
થયો. એને તો જાણે છેર એકા ગંગા આવી !

અવન્તિ પતિ રાજા ચંડપ્રધોત
શોધે પતંગિયું નિત નવી જ્યોત.

નવાં નવાં શોખ નિરંતર જાગે
નવાં નવાં ભોગ નિરંતર માગે
ચિત્ર નિહાળી પ્રકાશ્યું કે પોત !

નિસર્ચો એ તો શણુગારીને હાથી
ઉદયનની દાસીને લીધી ઉપાડી
પરવા નથી બલે આવે ને મોત !

સંકેત પ્રમાણે એક દિવસ હાથી પર ચઢીને ચંડપ્રધોત
આગ્યો. મહેલના પાછલા દરવાજેથી એણે દાસીને ઉપાડી
લીધી. આ બધાં ભાગ્યનો પ્રતાપ પેલું નાનકડું સુવર્ણમંદિર
જ છે. એમ શ્રદ્ધાથી માની રહેલી આ દાસીએ મંદિરને પણ
પોતાની સાથે જ લીધું. ચંડપ્રધોતે ના પાડી છતાં.

હરખાતે હેયે આ દાસી ચાલી નીકળી રાજા સાથે
લીધું એણે પ્રાણુથી પ્યારાં મંદિર પણ સંગાથે !

[૪૯]

ઉદયન રાજ્યએ જાણ્યું આ દેવ અને દાસીનું હરણ
અંગે અંગે ક્રોધ ભભક્યો સળગી ઉઠ્યાં તન ને મન
કપટ કરીને લંપટ રાજ્ય ઝપટ કરી ગયો દાસી
પ્રભુ મંદિરની સાથે એણે લૂંટી આખર ખાસી !

પોતાની પ્રિય પત્નીના મૃત્યુ પછી રાજ્ય ઉદયન ધર્મધ્યાન
તરફ વળવા લાગ્યો હતો. પણ જ્યારે ચંડપ્રઘોટે એના દેવ
અને દાસી બંનેનું હરણ કર્યું એ જાણ્યું ત્યારે એનો આત્મા
કકળી ઉઠ્યો. એને ભયંકર અપમાન લાગ્યું.

તપાસ કરતાં એને સમજ્યું કે આ કારસ્થાન પેલી
દાસીનું જ હતું. એણે જ ચંડપ્રઘોતને પોતાને લઈ જવાનું
આમંત્રણ આપ્યું હતું. તેથી દૂતની સાથે સંદેશો મોકલ્યો કે
દાસીને રહેવું હોય તો ભલે રહે પણ મારું સુવર્ણમંદિર
પાછું મોકલી દે.

ચંડપ્રઘોટે એની વાતને હસી કાઢી. એને એમ હશે
‘આ ધર્મનું પુંજડું તે શું કરી નાખવાનું હતું ? ‘થાય તે કરી લે.’

ચંડપ્રઘોતના આવા ઉદ્વેગ જવાબથી ઉદયનને ઝાળ લાગી
ગઈ. ફરી વાર દૂતને મોકલ્યો. જણાવ્યું કે ‘હું શાંતિ ચાહું છું.
મને યુદ્ધનો શોખ નથી. છતાં તારી એ જ ઇચ્છા હોય તો
રણમેદાનમાં આવી પહોંચજે !’

ચંડ બની ગયો અંધ વિલાસે
સારાસાર વિવેક ન ભાસે
શક્તિનું અભિમાન હતું
ના દુનિયાનું ભાન હતું
ઉદયનની શાંતિની વાતો ગણી લીધી ઉપહાસે !

યુદ્ધના શંખ ફૂંકાયો !
ગડ ગડ ગડ નોખત ગર્જ રણભેરી નાદ સુણાયા.

ડંકા - નિશાન વાગ્યાં
ખંકા જીવાન જાગ્યાં
શત્રુદળ સંહાર કાળ વિધવિધ હથિયારો સજાયાં.

ઉભય દેશની સેના આવી ઊભી સજ્જ થઇને
ધસમસતાં કંઠ વીર જવાનો તીર કમાનો લઇને
તરવરતાં ઉમઝ્યાં રણયોદ્ધા મોત હાથમાં લઇને
દૃશ્ય નિહાળી મહાકાળ પણ ઊભો સ્તબ્ધ થઇને !
વેર ઝેર હિંસાના વાદળ ઝળે મગન જવાયાં.

જમી રહી લડાઈ.
કેસરીસિંહ સમા રણયોદ્ધા કરી રહ્યાં હરિશાષ.
ધર્મવીર આ ઉદયન રાજ યુદ્ધ કર્મમાં ચરો
ચઢ્યો ઝૂને ચંડરાય પણ ઉતરે નહિ અધૂરો
ઉપર - નીચે - ચઢે - પડે તો થાય ઘડીક સરસાઈ !

ત્યાં તો એક મજબુત પ્રહારે ચંડ ગયો પટકાઈ
ઘોર પરાજય થયો વદનપર કાળી મેશ જવાઈ !

કેદી ખચો ધમંડી બેડી હાથે પગે જડાઈ
ચંડ લલાટે દાસીપતિની ખદનામી અંકાઈ !

[૫૧]

ખંને પક્ષના હજારો ચૂરા યુદ્ધના મેદાનમાં સઠજ થઈને આવી ઉભા. અહીં ઉદયન રાજાને અહિંસા યાદ આવી ગઈ. ચંડપ્રદ્યોતને પ્રજ્વલ્યું: ‘આપણે ખંને જ લડી લઈએ તો કેમ? શા માટે આ નિર્દોષ હજારો ને સંડોવવા?’

પોતાના બળના અભિમાની ચંડને તો આ મનફાવતી વાત થઈ. તરત જ એણે સદર્પ સ્વીકારી લીધી!

ખંને જૂળ લજ્યાં. આખરે ચંડ હાર્યો. એનું ગુમાન ઉતરી ગયું. હાથે પગે ઊંડી જડાઈ ગઈ. ગર્વથી ઊંચું રહેતું મરતક નમી પડ્યું. દાસીને પરણ્યો તોથી એના લલાટ પર ‘દાસીપતિ’ એનું બદનામી સ્વચક નામ લખવામાં આવ્યું. અને કદમાં પૂરી દીધો.

હિંસાત્મક યુદ્ધ ટળી ગયું. ઉદયને પાછા વળવાની તૈયારી કરવા માંડી. ત્યાં તો...

ત્યાં તો લોક અવન્તિનું આવ્યું
કર બેડીને, દીન બનીને સૌએ શીર નમાવ્યું
દેવ તણી તો થઈ છે પ્રતિષ્ઠા
લોકને હૈયે છે સાચી નિષ્ઠા
ઉદાપશે મા, દેવ અહીંથી આપીશું મોં માંડ્યું!

[૫૨]

ગમે તેમ પણ ચંડપ્રદ્યોત હતો તે ભગવાન મહાવીરને અનુયાયી. દારીએ આણેલી સુવર્ણ પ્રતિમાને એણે ગામના મધ્ય ભાગમાં ભવ્ય દેરાસર બનાવી એમાં વિધિયુક્ત પ્રતિષ્ઠા કરાવી હતી. લોકોને પણ એમાં શ્રદ્ધા એઠી હતી. પોતાનો રાજા હાર્યો એમ જ્યારે પ્રજાએ જાણ્યું ત્યારે એમને લાગ્યું કે આ લડાઈ હતી તે આ પ્રતિમા માટે. હવે એ ઉદયન રાજા લખ જ નથી. તથા સૌ વિનંતિ કરી રહ્યાં. એક તો રાજા હાર્યો અને તેમાં જે ભગવાનનું ઉત્થાપન થાય તે તે કાણ જાણે શું નું શું થઈ જાય એવી બીક એમના મનમાં પેઠી હતી.

સુણી વિનંતિ આવન્તિ પ્રજાની ઉદયન કરે વિચાર
‘પ્રભુ ભલે ને અહીં બિરાજે, હવે નથી તકરાર !’

ઉદયન રાજાની ઉદારતાની અવધિ આવી ગઈ. પ્રભુને તે ત્યાં રહેવા દીધા પણ એમણે એ ગામને પણ ચંડપ્રદ્યોતના નાના પુત્રને રાજ્યાભિષેક કરાવીને સોંપી દીધું !

વિજયનાં ગીત ગાતી ગાતી સેના પાછી ફરી. રસ્તામાં જ પર્યુષણ પર્વના દિવસો આવ્યા. ધર્મિક રાજાએ નિર્ણય કર્યો. એક મોટા ગામમાં જ દેરા તંજુ તાણ્યા. પર્યુષણના પવિત્ર દિવસમાં આઠે દિવસ સૌએ યથાશક્તિ ધર્મધ્યાન કરવું.

[૫૩]

પુણ્યનું પોષણ, પાપનું શોષણ
પર્વ પશુપણ આન્યા રે.

અંતર શોધન, વેર વિશેષન
પર્વ પશુપણ આન્યા રે.

ભક્તિ ભાવથી, શક્તિ પ્રમાણે સૌ કાઈ વ્રતને ધારે
આતમધ્યાને દીન બનીને જીવનને અજવાળે,
સંવત્સરીનું કરી પડિકમણું
એક બીજને અમાવ્યાં રે!

ઉદ્ધવન કરે વિચાર
પ્રતિકમણું કરતાંની સાથે ઉર કરે પોકાર;

‘ચંડ ભલેને શત્રુ જતાં પણ
ભક્ત પ્રભુ મહાવીરનો
શત્રુને પણ ક્ષમા આપવી
ધર્મ ખરો શુરવીરનો’
મિચ્છામિ દુષ્કર્ત દેવાનો કરી દીધો નિરધાર!

[૫૪]

ભાવપૂર્વક સૌએ સંવત્સરી પ્રતિક્રમણ કર્યું. 'ખામેમિ સન્ન હવે' નો પાઠ સહુએ ઉચ્ચાર્યો. એ શબ્દો જાણે ઉદયનના હૈયામાં કોતરાઈ ગયા. 'વેર' મજાજ' ન ડેણુષ' મારે કોઈની સાથે વેર ન હોય. ત્યાં તો આત્માએ પોકાર કર્યો: 'ચંડપ્રધોત મિત્ર કે શત્રુ?' એણે ચંડરાજને ખમાવવાનો અને મુક્ત કરવાનો નિશ્ચય કર્યો. મંત્રીઓએ એવા નાલાયક રાજાને છોડી મૂકવામાં રહેવા જોખમનો ખ્યાલ આપ્યો. છતાં ઉદયન મક્કમ રહ્યાં અને તરતજ

દુશ્મન પાસે દોડી જઈને
ઉભા રહ્યાં કર જોડી
ખમી ખમાવી લેધ્યાં ખંને
દીધી બેડીઓ તોડી !

મુક્ત બનેલા ચંડ નયનમાં વહેતી અશ્રુધાર
ખર્મવીર ઉદયન રાજાનો ગાજ્યો જય જયકાર !
ગાજ્યો જય જયકાર !

[૫૫]

સ્થૂલિભદ્ર

મગધના નંદરાજના મહામંત્રી શકુણના પુત્ર તે સ્થૂલિભદ્ર. નાનપણથી જ એને સંસાર પ્રત્યે ઉદાસીનતા. રાજકરણ તથા લુલ્હની સંપૂર્ણ તાલિમ લીધા છતાં પણ ક્ષત્ર્યમાં તે વૈરાગ્યનો જ રંગ લાગેલો. એને માત્ર એક જ શોખ. સમય મળે ત્યારે વીણા વાદ્યને જેસી અથ અને આત્માના તાર બેઠે વીણાના સ્વરોને ગોતપ્રોત કરે.

આ છે રંગભરેલી કલાણી
ભાત ભાતના રંગ ભરીને વિધાતાએ ઘડેલી
પાને પાને રસ નીતરતી છે કતિહાસે મઢેલી
રાગ-વિરાગના નાદે વહેતાં સ્નેહ-ગંગાના પાણી.

પહેલાં હતો વિરાગી
પછી બન્યો અનુરાગી
તેમાં પણ પરિવર્તન પામી
થઈ જતો મહા ત્યાગી !

સ્થૂલિભદ્રનું વર્ણન કરતાં રહે અધુરી વાણી
આ છે રંગ ભરેલી કલાણી

[૫૬]

સ્થૂલિભદ્ર બળવે વીણા
 ઝંકાર ઉઠે કંઈ ઝીણા
 સરગમ સુણતાં ડોલી રહેતાં કંઈ કંઈ હૈયા હીણા !
 સ્થૂલિભદ્ર બળવે વીણા

આ દુનિયા પર આવી ચઢ્યો કાષ
 અન્ય દેશનો વાસી
 એનું હૈયું રહે ઉદાસી
 જેમ જળમાં મીન-પિયાસી

રાજકાળમાં ચિત્ત ન લાગે
 નારીની જાયાથી ભાગે
 આદર્શોમાં ઊઠી રહું દાર્મ પંખીડું આકાશી.

મહામંત્રી શકટાલ મુઝાતા
 પુત્રના વર્તનથી અકળાતા
 મંત્રીપદનું આસન દેવા ક્ષય હતું અભિલાષી.

ભવિષ્યમાં સ્થૂલિભદ્ર મંત્રીપદ સંભાળી લે તે પોતાથી
 નિવૃત્તિ લઈ શકાય એવી મહામંત્રીની ધરખા હતી. પુત્રની
 ઉદાસીનતાથી તેઓ અકળાઈ જતા. સ્થૂલિભદ્રને સંસાર પ્રત્યે
 વાળવા-રસ લેતો કરવા-પરણાવવાની પણ સૂચના કરી
 પણ લાચાર.

એક દિવસ જુદી જ ઘટના બની !

[પૂ.]

કોઈ ઉત્સવનો દિવસ આવ્યો અને મોટો દરબાર ભરાયો. સંગીત—નૃત્યની મહેફીલ જમી પડી. રૂપકાશા નામની રાજગણિકા એમાં મુખ્ય હતી. રૂપરૂપના અંબાર સરખી આ રૂપકાશા સંગીત શાસ્ત્ર તથા નૃત્યકલામાં તે સમયે ભારત-વર્ષમાં પ્રસિદ્ધ હતી. એનું નૃત્ય—સંગીત જોવા—સાંભળવા દૂર દૂરના રાજમહારાજઓ ઉત્સુક થઈ જતાં.

આ રાજસભામાં મહામંત્રીની સાથે સ્થૂલભદ્ર આવ્યો. રૂપકાશાની અદ્ભુત કલા જોઈને મુગ્ધ થઈ ગયો. સભામાં દ્રાઈએ સ્થૂલભદ્રને પાણી વીણા વગાડવા માટે આગ્રહ કર્યો. એને વીણા વગાડવી પડી. પોતાને કલામાં સર્વોપરી માનતી રૂપકાશા આ વીણાવાદન સાંભળીને ભોંઠી પડી ગઈ. પોતાથી ચઢીયાતા પુરૂષને જોઈને એને સ્થૂલભદ્ર પ્રત્યે આકર્ષણ થયું. ખંનેનો પરિચય થયો અને —

વાગે રે, વાગે રે, વાગે રે
 રુમઝુમ પાયલ વાગે રે
 સ્વર્ગીય સંગીત ગુંજી રહ્યું ત્યાં
 મીઠા મધુરા રાગે રે.

ગંધર્વલોકથી ઢાક અપસરા
 જણે ઉતરી આવી
 વીજળીનો વેગ ધરી
 નયનોમાં તેજ ભરી
 પૂન મું રૂપ લઈ આવી.

આ રૂપકોશા, બહુ અનોખા
સ્વમાની સૃષ્ટિ સજ્જવી
દીધું દુનિયાનું ભાન ભલાવી.
સ્થૂલિભદ્રના હૈયાના દ્વારે
જાણે ઉઘડતાં લાગે રે
રુમઝુમ પાયલ વાગે રે.

રાજગણિકા કોશા કેરું સાંભળ્યું અદ્ભુત સંગીત
સંગીતમાંથી સરજાતી કે જનમ જનમની પ્રીત
રૂપ અનોખું, કંઠ અનોખો, અભિનવ નર્તન રીત
સ્થૂલિભદ્રની દ્વાર થઈ ગઈ થઈ પ્રેમની જીત !

રૂપકોશાએ સ્થૂલિભદ્રને પોતાને ઘેર આવવાનું ભાવભર્યું
આમંત્રણ આપ્યું. સ્થૂલિભદ્ર ના ન પાડી શક્યો. તે ગયો.
અને ગયો તે ગયો !

રૂપકોશાએ કામણ કીધાં
તલવારે વિઝણહારના લાથમાં તંબૂર સોંપી દીધાં !

શસ્ત્ર સજ્જ સંગ્રામ જનારો
નૃત્ય ને સંગીત સાથે
અખતર આંધનારો આજ
નારીના પગમાં જાંઝર આંધે !
તન મન ને એણે હરી લીધાં
રૂપકોશાએ કામણ કીધાં

[૫૯]

પ્રગટયું જીવનવીણાનું ગાન
 ભિન્ન ભિન્ન છે દેહ ઉભયના કીધું એક જ પ્રાણ
 નવાં નવાં નર્તન સરજતાં
 નવાં નવાં ચિત્રામણ થાતાં
 પાયલના ઝંકારે ભૂલતાં આ દુનિયાનું ભાન.
 સ્થૂલિભદ્ર તો રહી ગયો અહીં કુટુંબકબીલો છોડી
 માનસરૌવરમાં વિદરતી રાજહાસની જોડી
 મરત બનીને રહ્યાં નિરંતર ગાન-તાન-ગુલતાન.

એક સાંજને સમે સ્થૂલિભદ્ર કાશાને ત્યાં ગયો. આખી રાત એમણે ખૂબ વાતો કરી-ચર્ચા કરી. એક બીજામાં બંધે ખોવાવા લાગ્યા. સ્થૂલિભદ્રના ઘેરથી તેડવા માટે માણસ આવ્યો. 'કાલે આવીશ' એમ કહી વિદાય કર્યો !

દિવસ અને રાત એમની કલા સાથના ચાલુ રહી. સંગીત-નૃત્યના નવા નવા પ્રયોગો રચાવા લાગ્યા. અને લગ્ન વિનાનો એમનો સંસાર સોળે કળાયે ખીલવા લાગ્યો. પણ પિતાની હાલત ડેવી થઈ !

ચિંતાવર બન્યા શકટાલ
 બહાલ બરેલા એક પિતાનો આજ ખોવાયો લાલ.

ધાર્યું તું' શું ને શું રે થયું ?
 પિંજરથી પંખી છોડી રે ગયું !
 'કાલે આવીશ' એમ કહે પણ એની પડે ન કાલ !

દિવસો ગણતાં મહિનાઓ વીત્યાં
 મહિનાઓ નહિ પણ વરસો વીત્યાં
 પુત્રનું આવું અધઃપતન જોઈ બાપ બન્યા બેહાલ.

[૬૦]

આ ઇપ્કોશાની સાથે રંગરાગ ખેલતાં બાર બાર વરસના વ્હાણા વહી ગયાં. વૈરાગી છવ જાણે સંપૂર્ણ વિદાસી થઈ ગયો. ઘેર જવાયું જ નહિ. આ બાર વરસોમાં તો મગધની રંગસૂમિ પર અનેક નાટકો ખેલાઈ રહ્યાં !

મહામંત્રી શકટાલની શક્તિને કારણે લડાઈઓ બંધ થઈ હતી. પણ એનાથી પરિણામ ઉલટું આવ્યું. રાજ અને પ્રજા કાન્ય અને સંગીત રસમાં તરબોળ થવા લાગી. નવા કાર્યોનો શોખીન નંદરાજ કવિઓને ઢગલેબંધ સેના મહોરો આપી દીધો. સ્વાભાવિક મહામંત્રીને ચિંતા થઈ. રાજ્યની ભલામની ચિંતામાં પડેલા મહામંત્રીને ઘણી જુરાઈઓનો સામનો કરવો પડ્યો. કંઈક સાથે વેર બંધાયા. રાજ કાનનો કાચો નીવડ્યો—આખર ...

શકટાલ મહામંત્રીને પોતાની જાતનું બલિદાન દેવું પડ્યું !

મરતી વખતે એક નાનકડો સંદેશો સ્થૂલિભદ્રને મોકલાયો હતો. પિતાના અચાનક મૃત્યુના સમાચાર અને પ્રેમાળ પિતાએ મોકલેલ સંદેશો એનાથી સ્થૂલિભદ્રના હૃદયને જળરો આંચકો લાગ્યો. હૃદયગંધન શરૂ થયું. સંદેશોમાં આવો ભાવ હતો.

‘કહેજો કુળના ગૌરવ કાળે મેં દીધું બલિદાન
સ્વભાવને સાચવવા સાડ તણ દીધાં છે પ્રાણ
કહેજો હૈયે હોંશ હતી કે પુત્ર થશે જ મહાન
કીધું ભાન ભૂલી રહ્યો, ગણિકામાં ગુલતાન !
ચેત હજી છે. સમય હાથમાં જે આવે કંઈ સાન
બીજું તો હું શું કહું ? ભણું કરો ભગવાન !

સંદેશામાં પિતાનું વાતસલ્ય હતું - કરુણા હતી. એમાં રહેલી વેદનાએ સ્થૂલિભદ્રના આત્માને જગૃત કર્યો. તે સાથે એવા સમાચાર આવ્યા કે એની સાતેય બહેનો દીક્ષા લેવા જઈ રહી છે. અને તે સાથે જ પશ્ચાતાપે પીગળેલા કદથે ત્યાંજ સંયમનો નિરધાર કરી દીધો !

વિલાસના ઘેન ઉતરી ગયાં.

સંદેશાએ સ્થૂલિભદ્રની આંખ ઉઘાડી
ઘેન ભર્યા નયનોમાંથી નિદ ઉરાડી.
નિદરમાં પોટેલો આજે જાગી ઉઠ્યો પ્રાણુ
જાગી ઉઠ્યો પ્રાણુ હતો જે આજ લગી અણુજણુ.

સાંભરી આવ્યું બહાવ પિતાનું સાંભર્યો એમનો ત્યાગ
સંસાર છોડીને સાતે બહેનો લઈ રહી વૈરાગ !
ઉજળા પંથે જતું હતું તે આવી ગયો અંધકાર
રેવું નહિ પળવાર અહીં એમ કરી દીધો નિરધાર !!

મહામંત્રીનો વધ ભર્યા દરબારમાં એમના નાના પુત્ર
શ્રિયકને હાથે જ થયો. ત્યારેજ રાજાની ને બીજાઓની આંખ
ઉઘાડી. સ્થૂલિભદ્રને મહામંત્રી બનાવવા માટે આમંત્રણ મોકલ્યું.
'હું એ પદને લાયક રહ્યો નથી' એમ કહી એણે ઇન્કાર
કરી દીધો. એનું મન સાધુતામાં રંગાયું.

બાર બાર વરસ સુધી જેમણે પતિ - પત્ની તરીકે રહીને
સંસાર માણ્યો છે એવાઓને છુટા પડવાની ઘડી આવી
પહોંચી છે. રૂપકેશાની શી દશા થાય છે.

[૬૨]

પરિવર્તન પ્રિતમનું જોઈ કાશા થરથર કંપે
મંભીર મુખ સ્વામીનું જોઈ જીવ જરી ના જંપે.

કાશાસુંદરી રહી કરગરી
આંખે આંસુ ભરી ભરી
‘બાર બાર વરસોથી રહી છું થઈને તમારી છાયા
જોગી થઈને જવું હતું તો શીદ લગાડી માયા ?
નાથ કરુણા કરો જરી.

આખર સાધુ થવું હતું તો શીદ માંજ્યો સંસાર ?
ભર દરિયે છોડીને જતાં આવે કાંઈ વિચાર !
હજી વિચારો ફરી ફરી
કાશાસુંદરી રહી કરગરી.

સ્થલિભદ્રે કાશાને સમજાવવા માંડી.

સ્થલિભદ્ર સમજાવે.

‘અંજળ પૂરા થયાં આપણાં કાષ્ઠ મને જોલાવે.
સાચુ સુખ હતું ના જરીયે આજ લગી જે માણ્યું
બંધન છે કારણ સહુ દુઃખનું આજ હવે મેં જાણ્યું.
અંતરમાં જોસીને કાષ્ઠ નવો માર્ગ બતાવાવે’
સ્થલિભદ્ર સમજાવે.

‘રાત પછી જેમ દિવસ આવે
તડકા પાછળ છાંયા
એમજ થોમ-વિયોગ તણી છે
આ સંસારની માયા
દૂર દૂરથી શાશ્વત સુખનો કોઈ સંદેશો લાવે.’

સ્થૂલિભદ્ર સમજાવે.
‘આજ મુઠ્ઠી હે સખી, પરસ્પર કંઈ દીધું કંઈ દીધું
ક્ષમા ચાહું છું કદીય તુજને વેણ કહું જો કીધું
હસતે મુખડે વિદાય દે જો જો જો આંસુ ના’વે !’

તત્ક્ષણ સ્થૂલિભદ્ર તો થઇ ગયા તૈયાર
એક પછી એક વસ્ત્ર ઉતાર્યા, દૂર ક્યાં શણગાર
મુઠ્ઠી વાળી જોરથી ખેંચી કાઢ્યાં વાળ
ખમી ખમાવી જગતને આડ્યાં રે તત્કાળ !

કેવાં કર્મના ખેલ રે ભાઈ, કેવાં કર્મના ખેલ રે
ના સમજાયે રહેલ રે ભાઈ, કેવાં કર્મના ખેલ ?
નાચ-ગાન ને રૂપની પાછળ રહ્યો હતો જો રાગી
ભોગ તણને, જોગ લઈને આજ ખન્યો રે ત્યાગી
મુક્તિનગર ખવાને નીકળ્યો કોઈ કદી તોડીને જોલ
રે ભાઈ, કેવાં કર્મના ખેલ !

[૬૪]

સ્થૂલિભદ્ર સાધુ બની ગયા. ત્યાગનો રંગ ઘેરો બન્યો.
જ્ઞાનોપાસના તિથ્ર બની. સાધના ઉત્કટ થઇ.

વરસાદના દિવસો આવ્યા. ચાતુર્માસનો સમય રૂપકાશાના
રંગમહેલમાં રહીને ગાળવાનો. પોતાનો વિચાર ગુરુદેવને
જાણાવ્યો. ગુરુએ યોગ્યતા બહુ સંમતિ આપી.

ફરી એક વાર મુનિ સ્થૂલિભદ્ર રૂપકાશાના દ્વારે આવીને
'ધર્મલાલ' કહી રહ્યા. ચાતુર્માસ ત્યાં રહેવાની આજ્ઞા માગી.
રૂપકાશા તો એમને જોઈને ઘેલી બની ગઇ. ગુમાવેલો સાથી
પાછો મળશે એવી આશા બાળી.

આવ્યો ચાતુર્માસ
સંયમ ફરી કસોટી કરવા આવ્યા કાશા પાસ
નરનારીના રંગરાગના ચિત્રો હતાં ચોપાસ
એવા મોહક સ્થાનમાં મુનિએ કયો નિવાસ.

સાધુને સંસારી કરવા
પટરસ ભોજન દીધાં
પળમાં ચિત્ત ચળાવે એવાં
અદ્ભુત નૃત્યો કીધાં
એમાં થઇ નિરાશ !

મુનિ ક્યાં નહીં ધ્યાનથી કાશાની થઇ હાર
ચરણો પાસે ઢળી પડી નયણે આંસુધાર !

રૂપકાશાના અંતર ક્રેરે
 દૂર કર્યો અંધકાર
 સાચી શ્રાવિકા ખનાવી
 કરી દીધી ઉદ્ધાર.
 સ્થૂલિભદ્ર - કાશાએ દીધી જગને પ્રેમ - પ્રકાશ.

મંગલં ભગવાન વીરો
 મંગલં ગોતમ પ્રભુ
 મંગલં સ્થૂલિભદ્રાધ્યાય
 જૈન ધર્મોઽસ્તુ મંગલમ્

ઇલાચીકુમાર

શ્રીમંત માખાપનો જુવાન પુત્ર એક દિવસ નટ લોકાના ખેલ જોવા ગયો. આ નટ લોકા સંગીત-નૃત્ય તથા અંગ કસરતના મનોરંજક ખેલો કરે. એમાં મોટું આકર્ષણ હતું એક સુંદર નટક-ચાતુરં રૂપરૂપના અંબાર જેવી. કંઈમાં કાચલ જેવી આ યુવતી પગમાં ઝાંઝર બાંધી નૃત્ય કરે ત્યારે તે બલબલ ડોલવા લાગે! મદારીની મોરલી સામે જેમ નાગ ડોલે એમ!

ગામના ચોકમાં આ ખેલ શરૂ થયો. એમાં આ નગરશેઠનો પુત્ર ઇલાચીકુમાર પણ ભળ્યો હતો.

ખેલનો આરંભ આ રીતે થયો :

ઢોલકાં વાગે ઢોલકાં વાગે
ઢોલકાં વાગે રે.

રૂમક ઝૂમક છનક છૂમ
ધૂંધર વાગે રે
ઢોલકાં વાગે રે.

હે... મીઠી મીઠી મોરલી વાગે
ઠમક ઠથક ઝાંઝર વાગે
સુણી સુણી નાદ કંઈ લોક બગે રે
ઢોલકાં વાગે રે

આવો આવો લોક સહુ
 નાના મોટા થોક સહુ
 ગામ ફેરે થોક સહુ
 જાદુના ખેલ જુઓ, ચાલાકીના ખેલ જુઓ
 ખેલ અલખેલ જુઓ, મોર અને દેલ જુઓ !

જુઓ જુઓ ભાઈ,
 કાણુ મૂલ માંગે રે ?
 દોલકાં વાગે રે.

ત્યાં તો જાણુ કાયલ દહકી ઉઠી :
 મીઠાં મીઠાં ગીત કાણુ ગાય રે ?
 આ નાચી નચાવી કાણુ ખય રે ?
 આ મુખડું કાનું મલકાય રે ?

અંગ અંગ રંગ ભરી
 આંખડી અનંગ ભરી
 ઘંટડી રૂપેરી રણકાય રે.

જોનારા સૌ ભાન ભૂલે
 અભિમાની માન મૂકે
 જન કુરખાન કંઈ થાય રે
 આ મુખડું કાનું મલકાય રે ?

[૬૮]

જેલ - તમાશા નિરખવા આત્મ્યાં લોક અનેક
 નાના મોટા નાચતાં મૂકી માન - વિવેક !
 નમણી નટ કન્યા તણા નખરાં નો નહિ પાર
 મુગ્ધ થયો એક માનવી નામ ઇલાચીકુમાર !

નટ લોકોએ એક પછી એક જત જતના જેલો કરવા
 માંડ્યાં. પણ આ ઇલાચી તો માત્ર આ નટડીને જ નિરખ્યા
 કરે. જેલ જેવામાં એનું લક્ષ ન હતું. નટડીનું નૃત્ય, મધુર ગીત
 અને અનુપમ સૌન્દર્ય જેવામાં જાણે ઇલાચીકુમાર ભાન ભૂલી
 ગયો ! આવી સ્ત્રી પત્ની તરીકે હોય તો ? ! આવો વિચાર
 આવતાં તો એ ઘર તરફ દોડ્યો ! માતાને પોતાના મનની
 વાત પણ કરી :

ઓ માડી, મોરી રે,
 મને ગમી ગઈ ગોરી !

પેલા નટની ઊંચી
 જાણે પ્રેમ - ચંદ્રારી

મારું ચિતકું લીધું ચોરી !
 મને ગમી ગઈ ગોરી.

દૂર દૂર કોઈ સુંદર દેશે જાય મને એ દોરી
 કામણગારી કાચલડીએ કાળજી લીધું કોરી !
 મને ગમી ગઈ ગોરી.

એક રસ્તા વચ્ચે ઉભીને નાચતી ને ચેનચાળા કરતી,
નખરાં કરીને લોકને રાજ કરનારી—હલકી હોકરી સાથે
પોતાનો ખાનદાન પુત્ર લગ્ન કરવાની વાત કરે એ બાણીને
માળાપને ખૂબ આઘાત લાગ્યો. એમણે સમજાવવા માંડ્યું :

માતપિતા સમજાવે
લાડકાયા લાલને માતા લાલચ લાખ બતાવે :
‘કહે તો વીરા, તને એથી થે સારી
પરણાવી આપું સુંદર નારી’
ઉત્તમ કૃષ્ણમાં અંધ બનીને શીદ કલંક લગાડે ?
લાખ—કરોડની આબરૂને વીરા, શીદને આગ લગાડે ?
માતપિતા સમજાવે.

મોહમાં અંધ થયેલ ઇલાચીને માતપિતાની આ વાતો ગમી
નહિ. નટકન્યા સિવાય એને કંઈ દેખાતું જ નહિ. એટલે—

મોહમાં અંધ બનેલ ઇલાચી ના સમજ્યો તલભાર
રાત પડી અંધારી ત્યારે નીકળ્યો ઘરની બહાર
અંધારે અંધારે ભ્રમતો આવ્યો નટને દ્રાર
વિચિત્ર વાતો સાંભળી સહુ કરે વિચાર !

મધરાતે ચોરની જેમ જાનામાનો ઇલાચીકુમાર દોરથી નીકળી પડ્યો. આવી પહોંચ્યો નટ લોકો પાસે. એણે તો તરત જ એની ઇચ્છા બતાવી ! નટલોકોને આશ્ચર્ય થયું અને શિખામણ દીધી :

ઓ સુણુ વેપારી, મુરખ ભારી
બાળકના નહિ ખેલ
છોરી અમારી, ભોળી બિચારી
એમ મળે નહિ રહેલ !

ગડીએ ગડીએ ધુધરા બાંધી
ઠરવા પડશે ખેલ
ગાઇ બબવી, લોક રિઝાવી
રે'વું થશે મુસ્કેલ
બાળકના નહિ ખેલ !

નારી મજતી હોય તો ગમે તેમ નાચવા એ તૈયાર હોતા ! એણે આગ્રહ ચાલુ રાખ્યો. ત્યારે નટીના બાપે કહ્યું : 'ભાઈ, અમે અમારી દીકરીને બીજી કામમાં દષ્ટએ નહિ. અમારી ભેળો આવીને અમારો આ ધંધો કરવાની તારી તૈયારી છે ?' એમને એમ કે આવી શરત સાંભળીને આ શેઠીયાનો દીકરો પાછો વળી જશે. પણ એણે તો ઠહી જ દીધું :

પુરેપુરે વિચાર કરીને આવ્યો છું તમ દ્વાર
નારી કાળે નાચીશ બરબર એક જ છે નિરધાર !

આવો દેખાવડો અને ચપળ જુવાન પોતાની મંડળીમાં
ભળે તો લાલ થાય એવું કંઈક વિચારીને એમણે ઇલાચીકુમારને
હા પાડી.

નવાં નવાં કંઈ બેલ કરીને
નવાં નવાં કંઈ વેશ ધરીને
નટવર મસ્ત થઈને નાચે ઇલાચીકુમાર.

ઉંચી ઉંચી દોરી ઉપર
આશા ફરી દોરી ઉપર
નટવર મસ્ત થઈને નાચે ઇલાચીકુમાર.

દોલક લઈને ઢમ ઢમ કરતી મીઠાં ગીતો ગાતી
પ્રેમ ભરેલો પ્રિયતમ દેખી ઘેલી ઘેલી થાતી

ધીમે ધીમે ઇલાચીકુમારે પોતાની કળા બિલવવા માંડી.
રોજ નવાં નવાં બેલો એણે રચવા માંડ્યાં. નદીને પાણુ આ
નટરાજ પ્રત્યે આકર્ષણ થયું. બંને વચ્ચે પ્રેમની દોર ગુંથાવા
લાગી. પોતાના કામની લોકો ખૂબ પ્રશંસા કરે છે એમ જ્યારે
ઇલાચીએ જાણ્યું ત્યારે એક દિવસ એણે હિંમત કરીને
દરબારત મૂકી :

કંઈક વખત વીતી ચૂક્યો કહે ઇલાચીકુમાર
પરણાવો જલ પ્રેમદા વાર કરો ન લગાર.

[૭૨]

ઇલાચીએ માન્યું હતું કે એમની શરત પૂરી થઇ છે હવે
બંનેના લગ્ન થવા જોઇએ. ત્યારે સામે જવાબ મળ્યો :

‘નારી એમ મળે નહિ જમાડશે અમ ન્યાત
ધનના જો દગલા કરે પછી જ લગ્નની વાત !

એ લોદાની મોટી નાત જમાડવાની અને તે સિવાય પણ
મોટી રકમ જોઇએ. એમ મક્કતમાં કન્યા ન મળે ! તેથી કહ્યું :

કાંઈ રાજદરબારે જાઓ
જુબ ખેલ કરીને રિઝાવો.
અદળક લઈ વરદાન પછીયા
વરરાજ થઈ આવો !

આ નવી શરત સાંભળીને શરૂઆતમાં તો ઇલાચીને ખુબ
ગુસ્સો આવી ગયો. પણ ગુસ્સો કરીને કંઈ બોલી જાય તો
હાથમાં આવેલી બાણ સરી જાય.

પાગલ પ્રેમી હિંમત રાખી
ઉપહ્યો બીજે ગામ
રાજરાણી જોવા આવ્યાં
આન્યું લોક તમામ.

એણે એક મોટું ગામ પસંદ કર્યું. રાજની પાસે જઈને
પોતાની કળા બતાવવાની અરજ કરી. રાજએ કબૂલ કર્યું.
એક વિશાળ મેદાનમાં જેલ કરવાની તૈયારીઓ કરવા માંડી,

રાજા રાણી અને તમામ નગરજનો આ ખેલ જોવા ઉત્સુક થઈ રહ્યાં. ઇલાચીકુમાર અને આ નદી પણ આજે ખૂબ રંગમાં હતાં. એમના મનની આશા ફળવાની ઘડી આવી પહોંચી હતી! રાજાની આજ્ઞા થઈ અને ખેલ શરૂ થયો.

ઢમક ઢમક ઢમ દોલક વાગ્યાં
ઝનક ઝનક ઝન ઝાંઝર વાગ્યાં
ઉડો ઉડો નટરાજ આજ તો
ભાગ્ય અમારાં ભાગ્યાં !

નદીએ દોલક પર દાંડી પીટી, પગના ઝાંઝરનો રણકાર કયો અને ગીત લલકાર્યું જે બાબુ એ વાંસ રોપીને વચ્ચે દોરી બાંધી છે. એ દોરી પર ચઢીને ઇલાચીકુમાર ભત્રીજાના ખેલો કરવા લાગ્યો. શુવનું જોખમ થાય એવા અદ્ભુત ખેલ હતાં. કેટલીક ક્ષણોએ લોકોને લાગ્યું આ હમણાં જ નીચે પડશે - પણ - ત્યાં તો ચૂબીથી ઇલાચી સમતોલપણું બળવી દેતો. લોકો વાહ વાહ ... ધન્ય ... ધન્ય કરતાં રહ્યાં.

તાતા થેઈ થેઈ કરતો ચઢિયો દોરી પર ઉમંગે દાન તણી આશાની હોંશે ખેલે ખૂબ તરંગે ઘડીક જુએ રાજાની સામે, ઘડીક મિયાની સામે પણ રાજા તો તાકી તાકી જુએ છોકરી સામે! ભત્રીજાના ખેલ બતાવી ઉતરી આવી ઉભો એનારાંએ રાજી રાજી થઈ વધાવી લીધો!

ઇનામની આશાએ ઈલાચીકુમાર સુંદર ખેલો કરીને રાજની
પાસે જઈને સલામ કરીને ઉભો. એને એમ હશે કે રાજ
તરત જ કંઠમાં પહેરેલો હીરાનો હાર ઇનામમાં આપી દેશે!
પણ અહીંનો ખેલ જુદો હતો!

રાજનું ધ્યાન ખેલમાં નહિ પણ નટીમાં હતું. એનું વિલાસી
મન આ રૂપ દેખીને ચંચળ બની ગયું. પોતાની પાસે બેઠેલી
રાણી પણ આ નટીના સૌન્દર્ય પાસે ઝાંખી લાગી. એની દાનત
બગડી.

દાન તણી આશાએ નીચા નમે કરે સલામ
પણ રાજ તો બેઠ્યો ભાઈ, મેં નહિ નિરખ્યું કામ!
'રાજકાળમાં ધ્યાન ગયું' એમ કાઢ્યું જુહું બહાનું
'ફરી વાર જો બેલો ભાઈ, પત્ની આપશું લ્હાણું.'

ઇલાચીએ રાજની વાત સાચી માની: 'મોટા માણસોને
હજાર ઉપાધી હોય' એમ સમજીને એ તો ફરીથી ખેલ કરવા
તૈયાર થયો.

એ ખેલ કરે ફરી વાર
મોહવશે થઈ અંધ ઈલાચી ના સમજ્યો તલભાર
'કે રાજની દાનત બગડી' પામી શકે ન પાર!
નિરાશ થઈને ખેલ કરતા ચૂકી બધ પળવાર
'તો આ નટીને હું 'પામું' રાજ કરે વિચાર!
એ ખેલ કરે ફરી વાર.

[૭૫]

બીજી, ત્રીજી વાર પછી એમ ચઢિયો ચોથીવાર
જુદાં જુદાં બદાનાને કારણે ચઢતો પાંચમી વાર !

રાજ અને ઇલાચીના મનમાં કેવાં તરંગો ઉઠતાં હતાં !

‘ઉપરથી જો પડે, પડીને મરે
તો કન્યા મળે,’ એમ રાજની ઇચ્છા
‘જલ્દી રાજ રિઝે, દાન જો દિયે
‘તો કન્યા મળે,’ એમ આ નટની ઇચ્છા !

ખંત ધરીને જોલ બતાવવા ચઢિયો પાંચમી વાર
જોલ કરતા દૂર ચોકમાં દષ્ટિ પડી પળવાર
વિરમય પામી લોક પ્રજે છે : ‘થંભો કેમ કુમાર ?’
રાજરાણી નટકન્યા પણ ખૂબ કરે વિચાર !

ત્યાં તો એકાએક રંગમાં ભંગ પડ્યો ! ઇલાચીકુમાર જોલ
કરતો થંભી ગયો. દોષ ગલન વિચારમાં ડૂબી ગયો હોય એમ
સામેના ચોકમાં જોઈ જ રહ્યો. લોકોના આશ્ચર્યનો પાર ન
રહ્યો. રાજરાણી સ્તબ્ધ થઈ ગયાં. થંભી ગયેલા પ્રિતમને
વિચારમાંથી જાગૃત કરવા નટીએ દોલકને નેરથી વગાડવા
માંડ્યું. પણ.....

પાંચમી વાર જોલ કરતાં ઉચે દોરી પરથી ઇલાચીએ
સામેના ચોકમાં એવું દસ્ય જોયું કે એ રિશ્તર થઈ ગયો. એણે
શું જોયું ?

[૭૬]

એણે દીડા એક મુનિરાજ

ત્યાગતેજથી જુવાન કાયા જળહળ જળહળ થાય
ધર્મલાલ કહી ભિક્ષા કાળે ઉભા આંગણમાં
મોઢક લઈને આવી સુંદરી રૂપરૂપનો અંબાર
ભાવ થકી એ ભોજન દેતી હૈયે હરખ અપાર.

કર જોડીને આગ્રહ કરતી, ‘સ્વીકારો મુનિરાજ
ધન્ય થયો જન્મારો મારો ધન્ય દિવસ છે આજ’
વિધવિધ વસ્તુ વહારાવે પણ મુનિ કરે ઈન્કાર
નીચા નયણે મુનિવર બોલ્યા : ‘વધુ ખપે ન લગાર.’

હલાચીકુમારે સામેના ચોકમાં જોયાં - એક તપસ્વી સંત
અને એક રૂપસુંદરી. ખંને યુવાન. સામસામાં ઉભેલાં. છતાં
મુનિની નજર નીચે નમેલી. સ્ત્રી અનેક જાતની વાનગી
વહારાવવા માટે આગ્રહ કરતી જાય. મુનિ ઈન્કાર કયાં કરે.
ખપ પૂરતી એકાદ વસ્તુ લઈને મુનિ વિશેષ માટે ના પાડે છે.
સ્ત્રીને આગ્રહ વધતો જાય છે. ‘ન માંગે દોડતું આવે !’ આ
દરેયે હલાચીની પ્રેમઘેલણ ઉડાડી દીધી ! શીલ અને સૌન્દર્યના
સંગમને એણે મનથી વંદના કરી ! હૈયામાં મંથન અતુલન્યું.
પોતાની જાત સાથે તુલના કરવા માંડી.

થોડીક જ ક્ષણોમાં એને કેટકેટલાં વિચારો આવ્યાં ?

પ્રેક્ષકોના ધબકતાં હૈયાં જાણે પળભર થંભી ગયાં !

એની વિચારધારા ચાલી રહી :

[૭૭]

હવે ઇલાચી કરે વિચાર :
 ક્યાં પામર હું ભોગવિલાસી ને ક્યાં આ મુનિરાજ ?
 વિષયરંગમાં અંધ બનીને થકી કુળની લાજ. હવે

આગ્રહ કરતી રૂપસુંદરી મુનિ કરે ઇન્કાર
 દષ્ટિ ઉચી કરી જુએ ના કેવી સંયમધાર ?
 ભીખના ટુકડા માંગુ તો પણ દેતો નથી ભૂપાળ
 રૂપની પાછળ રહ્યો ભટકતો લાગી ભીષણ ઝાળ.

ધન્ય ધન્ય આ જીવતર મુનિનું
 ધન્ય જીવન આ નાર
 હો જે મુજ સરખા કામીને
 લાખ લાખ ધિક્કાર !

પશ્ચાતાપની પાવક જ્વાળા ઇલાચીના આત્માને સ્પર્શી ગઇ.
 વિષયી મન વિશુદ્ધ બન્યું અને ત્યાં તો મોટો ચમત્કાર થઇ ગયો !

પશ્ચાતાપ થકી ઇલાચી ભૂલી ગયો સૌ ભાન
 એજ ક્ષણે ને એજ સ્થળે ત્યાં ઉપજ્યું કેવળજ્ઞાન !
 ઉપજ્યું કેવળજ્ઞાન !

[૭૮]

‘ધ્યાનમાં રે જો !’

(રહનેમિ અને રાજુલ)

‘ઠાકસગ ધ્યાને મુનિ રહનેમિ નામે
રહ્યા છે ગુફામાં શુભ પરિણામ રે
દેવરિયા મુનિવર, ધ્યાનમાં રે’જો છો !’*

‘ધ્યાનમાં રે’જો !’ જાણે જૈન દર્શનનો તમામ સાર આ
જે શબ્દોમાં આવી વસ્યો છે ! પતનની ઊંડી ખીણમાં ગળડતા
દિયરને લોખંધ સાવધ કરે છે. ‘ધ્યાનમાં રે’જો !’

વાત આમ બની.

પશુઓનું આઠદ સાંભળીને પરણવા આવેલા નેમકુમાર
તોરણથી જ પાછા વળી ગયા. જીવનની દિશાજ બદલાઈ ગઈ.

સંસાર ત્યાગીને એમણે સંયમની તૈયારી કરવા માંડી.

નેમકુમારના લલુખંધુ રહનેમિને વિચાર આવ્યા ? મોટાભાઈ
ખરેખર પરણ્યા હોત ... અને રાજુલ પરણીને અહીં આવી
હોત પણ તે કેટલા દિવસ સુધી ? ભાઈ તો મળતી જ
વેરાગી ! એમનો સંસાર કેટલો ચાલત ? રાજુલને શું સુખ
મળત ? ભાઈ તો દીક્ષા જ લેવાના હતા !

વિચારધારા આગળ વધી. ત્યારે હું જ એની સાથે

* પ્રાચીન સંજ્ઞાય

લમ કડં તો ? જોડી પણ ખરી જાએ ! અને આખાથે આર્યાવર્તમાં આ રાજુલ જેવી રમણી મળવી દુર્લભ છે.

પણ ... રાજુલ મારી સાથે પરણશે ખરી ? પોતાની અંદરથી જ જાણે ડ્રાઇ બોલ્યું : સ્ત્રી જાત થોડી કુંવારી રહેવાની છે ? પ્રયત્ન તો કરવો જોઈએ. રહનેમિએ નિર્ણય કર્યો.

વાર તહેવારે રહનેમિ તરફથી રાજુલને ભેટ સોગાદો મળવા લાગી. જુનો સંબંધ એ લોકો જાણવી રાખવા માંગે છે એમ સમજ નિર્દોષ ભાવે એ સ્વીકાર કરતી.

રહનેમિને કંઈક આશા ખંધાઈ. રાજુલને રૂબરૂ મળવા અને જાતે જ વાત કરવા આવી પહોંચ્યા.

શરૂઆતમાં તો વડીલ બંધુએ ભરેલા પગલાથી રાજુલને થયેલા દુઃખ બદલ આશ્વાસન આપવા માંડ્યું. પોતાની વાત રજુ કરતાં કંઈક ક્ષોભ થવા લાગ્યો. હૈયું ધડકવા લાગ્યું. પણ હિંમત કરીને એમણે કહી જ દીધું :

‘તમારો વિચાર હોય તો ... હું તમારી સાથે ...’ વાક્ય અધૂરું રહી ગયું. આગળ બોલવા શબ્દો ન નીકળ્યાં !

રાજુલ સમજી ગઈ, ચમકી ગઈ ! સ્વપ્ને પણ આવી વાતની એને કલ્પના નહોતી. અત્યાર સુધી નીચું મોં ઢાળીને સાંભળી રહેલી રાજુલ વિરમય પામતી ક્ષણભર રહનેમિને નિરખી રહી.

એની આંખનું તેજ રહનેમિથી છરવાયું નહિ ! પોતાના

હવાઈ કિલ્લાને તોડી પાડનારી એ વેધક દષ્ટિ હતી !

તરત જ રાજુલ સ્વસ્થ થઈ ગઈ. ચમકી ઉઠેલા મનને સ્થિર કરી દીધું. દંડતાપૂર્વક બોલી : હું તો નેમનાથને મનથી વરી ચૂકી છું. તમે મારા ભાઈ સમાન છો !'

અત્યંત શાંતિપૂર્વક બોલાયેલા આ શબ્દો રહનેમિના હૈયામાં ભાલાની જેમ ભોંકાયાં ! થોથવાતી જલે વાતને વાળી લેવાનો પ્રયત્ન કરવા માંડ્યો. 'તમે માહું' લગાડતા નહિ, હોં ? આ તો મને સહજ વિચાર આવ્યો તે તમને કહ્યો.'

'હું માહું' લગાડતી નથી. તમારી લાગણી હું સમજી શકું છું.'

આગળ વાત કરવાની જગા જ ન રહી. રહનેમિ પાછા ફર્યા !

તો ય કહે છે ને કે આશા અમર છે !

નેમનાથ સાધુ બન્યા. એમને પગલે પગલે 'ગરવો ગઢ ગિરનાર' પાવન થયો, ધન્ય થયો.

'ભવેભવની પ્રીતના ગીત ગાતી રાજુલ પણ આવી પહોંચી. એણે દીક્ષા લીધી. આત્મ-પ્રેમની જ્યોત ઝગમગી ઉઠી. દિવ્ય-સ્નેહની બંસીના મધુર બોલ દિશાઓમાં યુગ્મ રહ્યાં. દાંપત્ય દીધી રહ્યું !

રાજુલનો કદાચ વિચાર બદલાય અને પોતાની સાથે પરણવાની તૈયારી બતાવે એ આશાએ રાહ જોઈ રહેલા રહનેમિએ જ્યારે સાંભળ્યું કે રાજુલે દીક્ષા લઈ લીધી ત્યારે

[૮૧]

એ હતાશ થઈ ગયા. જાણે બારેબાર વહાણ ફૂળી ગયાં !

કેટલીક વખત માણસને લાગેલો તિવ્ર આઘાત એનું જીવન પરિવર્તન કરી નાંખે છે. કાં પતન કાં ઉત્થાન.

રાજુલના જવાથી લાગેલા આઘાતે વૈરાગ્યની વાટ હીધી. સંસાર પ્રત્યે રક્તનેમિને અણુગમે આવી ગયો. એ પણ ઉપજ્યા. ભગવાન નેમનાથને ચરણે બેસીને ત્યાગી બની ગયા.

મનને સ્થિર અને શાંત કરવા—આત્મ—ધ્યાન ધરવા એમણે એકાંત, નિર્જન અને અધારી ગુફા પસંદ કરી. ધ્યાનમાં લીન બની ગયા.

વરસાદના દિવસો હતાં. સવારે આકાશ કંઈ સ્વચ્છ હશે, વરસાદ બંધ થઈ ગયો હશે એટલે સાધ્વી રાજુલ ભગવાન નેમનાથના દર્શને ગયા. પાછા ફરતાં તો અંજાવાત શરૂ થયો. ક્યાંકથી કાળાંકાળાં બાદળો દોડી આવ્યાં. ઘોર અંધકાર ઢાળાઈ ગયો. જીપણુ મર્જના અને ગડગડાટ શરૂ થયાં. વીજળી સનસન કડાકા કરતી ઝબકી પડી. અને ત્યાં તો ધમધમાટ કરતો વરસાદ વૂટી પડ્યો ! જાણે બારે મેઘ ત્રાટક્યાં. રાજુલને ક્યાંયે આશ્રયનું સ્થાન દેખાયું નહિ. આમથી તેમ દોડવા લાગ્યા.

મેઘરાખએ તાંડવ—નૃત્ય માંડ્યું હતું. દૂર દૂર પહાડની રેકરીઓ દેખાઈ. ત્યાં કદાચ ઉભા રહેવાનું સ્થાન મળશે એ આશાએ રાજુલ ત્યાં પહોંચી ગયા.

હા, એ ગુફા હતી. રાજુલને કંઈક શાતા વળી. અંદર પ્રવેશ્યા. અંધારું ઘોર !

વરસાદથી નીતરી રહેલાં ઉપરના વસ્ત્રોને નીચોવીને જરા ખૂંટલાં કર્યાં. ત્યાં તો જાણે આભ ફાટી પડ્યું હોય એવી ભયંકર ગર્જના થઈ. વીજળીનો ઝલકારો થયો. અને તે સાથે જ ‘કાણુ, રાજુલ ?’ એવો એક માનવીનો અવાજ સંભળાયો. નિર્જન કંઈેલા સ્થળમાં માણસની હાજરી જાણીને રાજુલને ખૂબ સંદાય થયો. શરમ લાગી. ઉતાવળે ઉતાવળે વસ્ત્રોને પાછા શરીરે વિંટાળી દીધાં.

ત્યાં તો ફરીથી એજ અવાજ ! રાજુલે અવાજને ઓળખ્યો. ‘કાણુ, રહનેમિશ ?’

જવાબ મળ્યો : ‘હા, હું છું !’

અકસ્માત આમ બની ગયું. જે ગુફામાં રહનેમિ ધ્યાન ધરતાં હતાં તે જ ગુફામાં અજાણતાં રાજુલ આશ્રય માટે આવી ચઢ્યાં.

વીજળીના ઝબકારાના ફાલુલરના પ્રકાશમાં તો રહનેમિએ રાજુલને ઓળખી લીધાં. રાજુલ અહિં આન્યા એ એમને ખૂબ ગમ્યું. મન ચંચળ થઈ ગયું. ધ્યાન પડતું મૂકીને હસતાં હસતાં એ રાજુલની પડખે આવીને ઉભા રહ્યા !

‘અહિં કોઈ રહેતું હશે એની મને ખબર નહિ’ એમ કહીને રાજુલે ઝડપથી ચાલવા માંડ્યું. પણ રહનેમિ એમના માર્ગમાં

આવી ઉભા ! રસ્તા રોકી રહ્યા.

‘ક્યાં જશો ? બહાર તો ઘોઘમાર વરસાદ ચાલુ જ છે. બેસોને, થોડીવાર આપણે જરા વાતો કરીએ.’ રહનેમિના વાણી-વર્તન રાજુલને સારા ન લાગ્યાં. વિશેષ રોકાવામાં જોખમ જેવું લાગ્યું. એમણે ફરીયા પગ ઉપાડ્યાં.

બહાર વરસાદનું તોફાન હતું અને ગુફામાં રહનેમિનું હૈયું તોફાને ચઢ્યું હતું ! આગળ વધતા જતા રહનેમિના શબ્દો સંભળાયાં : ‘મને લાગે છે કે આપણા આજના મિલનમાં કુદરતનો કંઈક સંકેત હશે. રાજુલ તમને જોઉં છું ને મારું મન અસ્થિર બની જાય છે. તમને યાદ હોય તો એક વખત મેં તમને મારી સાથે લગ્ન કરવાની વાત કરી હતી. આજે પણ તમને અહિં જોઈને તમને મેળવવા મારું દિલ ઉછાળા મારી રહ્યું છે. તમે તો અનુભવી રહ્યા હશો કે આ સાધુ જીવન કેવું શુષ્ક અને કઠોર છે ! ચાલોને, ફરીયા સંસારી બની જઈએ ! આમ તો ધ્યાન ધરવા અંધારી ગુફામાં બેઠો છું પણ પળે પળ તમારી જ મૂર્તિ પ્રત્યક્ષ થતી જોઉં છું. હું તમને ભૂલી શકતો જ નથી. હૃદય એકદમ આકુળ થઈ જાય છે. એટલે... જો...’

વાક્ય પ્રશ્ન કરે તે પહેલાં તો વીજળીના ચમકારા જેવી રાજુલની ગર્જના થઈ : ‘રહનેમિજી, હૃદયમાં આવો ! તમે શું બોલી રહ્યા છો તેનું તમને જરા યે ભાન છે ? આ વેશ કયો છે અને સામે કાણ ઉભું છે એનો વિવેક તો રાખો ! સાધુ બન્યા

પણ સંસાર જીવાયો નહિ ? વેશ બદલ્યો પણ વૃત્તિ ના બદલાય ? શરમ છે તમને !’

રહનેમિએ તો કંઈક અનુકૂળ જવાબની આશા રાખેલી. પણ આ તો શરીર પર કાંઈ ધગધગતા લોદાના સળીયાના ડામ દઈ રહ્યું હોય એમ રાજીલના શબ્દે શબ્દે વેદના થવા લાગી. રહનેમિ સતબ્ધ થઈ ગયા, સ્થિર થઈ ગયા !

રાજીલનો રોષ ભર્યો અવાજ કંઈક ધીમો થયો. માતા પોતાના નાદાન બાળકને ઝાલથી સમજાવે એમ વાણીમાં કારુણ્ય ઉભરાયું. શબ્દોમાં રોષને બદલે ભાવ આવ્યો. મોટા ભાઈની મદત્તા અને નાના ભાઈની લઘુતાનો ભેદ રાજીલે સંભળાવવા માંડ્યો. આ નશ્વર દેહના પ્રેમ કરતાં આત્માનો પ્રેમ કેવો ઉત્કૃષ્ટ છે એનું દર્શાવ બતાવ્યું. મનુષ્ય ભવની મદત્તા અને સંયમની શ્રેયતાનો ખ્યાલ આવ્યો.

‘ક્ષણભરના સુખ માટે શીદને
ફળાડતાં મુક્તિનું વહાણ
માનવ દેહ ફરી નહિ આવે
કંઈક કરી લેજો કસ્યાણ.
રંજો મુનિવર સાવધાન !’

રાજીલનો પ્રત્યેક શબ્દ રહનેમિના હૈયામાં સોંસરવો ઉતરવા લાગ્યો. મનનું તોફાન શમવા લાગ્યું. તિવ્ર પશ્ચાત્તાપ બાગ્યો.

આંખમાંથી આંસુની ધારા વહેવા લાગી. તરત જ રહનેભિ રાજુલને ચરણે પડ્યા: 'તમે મારી માતા તુલ્ય છો. મને માફ કરો !'

પશ્ચાતાપના અગ્નિમાં જળીને રહનેભિનો આત્મા કંચન જેવો વિશુદ્ધ બની ગયો. રાજુલે ઉભા કર્યા. બહાર પણ વરસાદનું તોફાન શાંત થયું હતું.

દિવસ ને લોખંડ આઘ્યા ભગવાન નેમનાથની પાસે. રહનેભિએ પાપનો એકરાર કર્યો ને પ્રાયશ્ચિત માંગ્યું.

પછી તો મુનિ રહનેભિએ આત્મ-વિકાસનો પ્રયત્ન પુરુષાર્થ આદર્યો. જ્ઞેતજ્ઞેતમાં કૈવલ્ય પદને પામી ગયા !

આજે ય જાણે વાસનામોહમાં ફેળેલાં સંસારીઓને રાજુલ સંભળાવી રહી છે... .. ધ્યાનમાં રે'જો !!

રહનેમિ ને રાજુલ

રે'જો મુનિવર સાવધાન !

આટઆટલું ધ્યાન ધર્યું પણ આવ્યું નહિ આતમનું જ્ઞાન ?
 રૂપસુંદરી દેખીને શીદને ભલો છે સંયમનું જ્ઞાન ?
 રંગરાગની વાતો કરતાં લાજ શરમ નહિ આવે ?
 ધર્મધ્યાન છોડીને શીદને નીચ કર્મ મન લાવે ?
 ક્ષણભરના સુખ માટે શીદને રૂબાડતાં મુક્તિનું વહાણ ?
 માનવ દેહ ફરી નહિ આવે કંઈક ફરી લેજો કસ્યાણ ?

રે'જો મુનિવર સાવધાન !

૬૪

તીર સરિખાં વાગિયાં રાજુલ ફેરાં વેણુ
 આંસુ ધારે નીતયાં રહનેમિના નેણુ,
 ભાભીને ચરણે પડી રહનેમિજી રેતાં
 'મિચ્છામિ દુક્કડ' બોલીને પાપ બધાંથે ઘોતાં !

☆

દિયર ને ભોબધ અથ છે નેમનાથની પાસે
 આલોચણ માંગે છે પાપનું રહનેમિ પ્રણુ પાસે
 ધર્મ સ્થાપના કરી હૃદયમાં ફરી ધરે છે ધ્યાન
 કર્મ બપાવી દીધાં બધાંથે પામ્યાં કેવળજ્ઞાન !

☆

[૮૭]

મંત્રસાર- કિંમત રૂ. ૩-૫૦ ન.પૈ. પોસ્ટેજ ૦-૯૫ ન.પૈ. અલગ

શ્રી માણિભદ્રના છંદ (૨)

„ પદ્માવતીનો છંદ

„ મહાકાળીનો છંદ

„ ચક્રેશ્વરી દેવીની સ્તુતિ

„ મહાલક્ષ્મી અષ્ટક

„ મહાનવાલા અષ્ટક

શ્રી નવકાર મંત્ર સંગ્રહ

ફળદાયક વિધિ સહિત

રક્ષામંત્ર (૧-૨-૩-૪)

શુભાશુભ જાણવાનો મંત્ર

વિદ્યા પ્રાપ્તિ મંત્ર

વાદન્ય મંત્ર

પરદેશ લાભ મંત્ર

વશીકરણ મંત્ર

કાર્યસિદ્ધિ મંત્ર

દ્રવ્યપ્રાપ્તિ મંત્ર

સર્વસિદ્ધિ મંત્ર

પુત્ર સંપદા પ્રાપ્તિ મંત્ર

(૧-૨-૩)

દ્રવ્ય પ્રાપ્તિનો સાદો ઉપાય

શ્રી માણિભદ્રના મંત્રો

નાકોડા ભૈરવ સ્તોત્ર અને

પ્રાર્થના

ભૈરવાષ્ટક

મંત્રગર્ભિત પદ્માવતી સ્તોત્ર

લક્ષ્મીપ્રાપ્તિ મંત્ર-૨

સર્વકાર્ય સિદ્ધિ મંત્ર-૧

વ્યાપારલાભ મંત્ર-૧

વસ્તુ વિક્રય મંત્ર-૧

રોગ નિવારણ મંત્ર-૨

શત્રુભય ને કલેશ નાશક

મંત્ર-૧

સર્વભય નિવારણ મંત્ર

ચોરભય નિવારણ મંત્ર

કેદમુક્ત થવાના મંત્ર-૩

આકાશગમન મંત્ર-૧

ભૂતપ્રેતનિગ્રહ કરણ મંત્ર

શ્રી માણિભદ્ર પ્રત્યક્ષ કરવાનો

મંત્ર

ગ્રહશાંતિ માટે ઉપયોગી

યંત્રો જપ વિગેરે

ગ્રહમુદ્રિકા યંત્ર

મંત્રોનું મહત્વ

મંત્ર સાધના વિધિ

ભૂમિ શુદ્ધિ કરવાનો મંત્ર

સ્નાન કરતાં જપવાનો મંત્ર

વસ્ત્ર પહેરતાં જપવાનો મંત્ર

શ્રી ઘંટાકર્ણ મહામંત્ર અને

તેની સાધનાનો વિધિ

લક્ષ્મી પ્રાપ્તિ માટે યંત્રો-૧-૨

દિવાળીના
કાર્ડો
કુંમકુંમ પરિકાઓ
તથા
કલ્પેન્દુ રો

અજ્ઞાનાન્ધકાર

ચરવણા
કરામણાં
સંચારીઠાં
ધાબળી
કામળી

- ACHARYA SRI KAILASSAGARSURI GYANMANDIR
SRI MAHAVIR JAIN ARADHANA KENDRA
Keba, Gandhinagar-382 009.
Phone : (079) 23276252, 23276204-05

‘ષટ્તમં નાણેત

નહિ જ્ઞાનેન સદૃશં

ચાંદીના
સ્થાપનાજી, સાપડી,
સિંધિયકાના ગટાજી,
માખા, ચૌદ સ્વપ્ના,
ચરવણા હાંડી

સુવાસિત
અગરબત્તીવાસત્રોપ,
દનાગીધૂપ, રુદ્ધ કેશર,
સોના ચાંદીના વરખ,
સુખડનું તેલ,
ગુલાબજળ, સાપડા,
નિર્ધોના નકશાસો,
ભક્તકામ

શ્રુતજ્ઞાનનમશ્યમ

ધર્મપથ
તથા
સાહિત્યના સુશોભિત
કાર્ડો તથા
કુમકુમ
પત્રિકાઓ

નાના સમય માટે
ગ્રંથોનું
શુદ્ધ તથા કલામય
છપાઈ કામ
માટે
અમને મળો.

સ્થાપના સન. ૧૯૦૫
મેધરાજ જૈન પુસ્તક બિંડાર
બુક સેલર્સ એન્ડ પબ્લિશર્સ
ગોડીગ્રનીયાલ-કોકાશ્વર-મુંબઈ, ૨.

પ્રામાણ્યના
સગતી વસ્તુઓ માટે
અમારો
સંપર્ક સાધો

અ જોડ - પ્રકાશન

તમે કદી કદપી પણ નહી હોય
તેવી બિન-હરીફ, સર્વાંગ સંપૂર્ણ
આંખે ઉડીને વળગે અને
સાથે સાથે ધાર્મિક ભાવનાને
સતેજ કરતી-કલાત્મક
અલૌકિક અનાનુપૂર્વી

દેવાધિદેવ દર્શન ચોવિશી

અને

અ ના નુ પૂ વો

કિ. રૂ. ૧-૨૫

જેમાં પ્રગટ કરવામાં આવેલ છે

— 'ચિત્રો' જેવાં કે —

ચોવીશ તીર્થ કરો, ચક્રેશ્વરીદેવી, પદ્માવતીદેવી,
સરસ્વતીદેવી, મહાલક્ષ્મીદેવી, ઘંટાકર્ણ-નવમહ સહિત
માણિભદ્રજી, નાકોડા ભૈરવજી, ઋષિમંડલચંત્ર
સિદ્ધ ચંદ્રજી, લક્ષ્મી ચંત્ર, સિદ્ધ ચંદ્ર ચંત્ર,
શંખેશ્વર પાર્શ્વનાથ, શત્રુંજય મૂલનાયક ઋષભદેવ

— વગેરે —

શ્રી મેઘરાજ જૈન

૨૧૬-એ, કીકા સ્ટ્રીટ - ગાડીશ

Serving JinShasan

131624

gyanmandir@kobatirth.org